

暴君

1

กษัตริษหวนคิน

บ้านบ้านเทอดิศจี เขียน
ปราณหยก แปล
ฉางหยาง RIN ภาพ



คำนำ

เชื่อว่าหลายๆ คนคงจะมีช่วงเวลาหนึ่งที่นึกเสียใจหรือเสียตายกับสิ่งที่ทำพลาดไป จนอยากจะกลับไปแก้ไขเรื่องราวที่ผ่านมาไปแล้ว และมีความคิดที่ว่าถ้าย้อนเวลากลับไปได้ ก็จะไม่ทำพลาดเลยให้เป็นอย่างนี้เด็ดขาด

เช่นเดียวกับ 'อู่เซาหฺลิ่ง' องค์ชายใหญ่แห่งต้าจู๊ซึ่งถูกน้องชายแท้ๆ ที่เขารัก รวบรวมดาบหัวใจหักหลังอย่างน่าเศร้า ทั้งที่เขาต่อสู้แย่งชิงมานาน คิดเพียงว่าจะถูกลูกศรธนูกลับก็มั่งกรให้เรียบร้อยมากพอที่จะส่งน้องชายขึ้นไปอย่างราบรื่น ทว่าอีกฝ่ายกลับไม่ได้คิดเช่นเดียวกันเลยสักนิด...แต่ในขณะที่รู้ว่าตัวเองกำลังจะตายด้วย น้ำมือของคนที่ไม่ใช่ อู่เซาหฺลิ่งกลับพบว่ายังมีใครอีกคนที่ยอมเอาชีวิตของตนมาแลกกับการปกป้องชีวิตของเขา ช่วงเวลานั้นอู่เซาหฺลิ่งนึกเสียตายขึ้นมาว่าทำไมถึงเพิ่งได้พบกับคนคนนี้ในตอนที่กำลังจะตาย เสียตายที่การพุดคุยกันครั้งแรกนี้จะต้องเป็นครั้งสุดท้าย

แต่ดูเหมือนว่าสวรรค์จะโปรดปรานชายหนุ่มไม่น้อย จึงส่งอู่เซาหฺลิ่งย้อนกลับไปในวันวานก่อนที่จะสิ้นใจหลายปี ทำให้เขาได้มองชีวิตของตนเองซึ่งเหมือนเดิมทุกอย่างด้วยสายตาที่รู้แจ้งกว่าเดิม คนที่เคยทำร้ายเขาในชาติก่อน เขาจดจำได้ทุกฉากทุกตอน คนที่ทำดีต่อเขา อู่เซาหฺลิ่งย่อมจดจำใส่ใจเช่นกัน...เรามาติดตามเรื่องราวในชาตินี้ของเขากันในหน้าถัดไปดีกว่าค่ะว่ากับคนที่ทรยศและคนที่รักดี องค์ชายใหญ่จะตอบแทนพวกเขาอย่างไร

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์วาย

แนะนำตัวละคร

* ฐู่เช่าหึง

องค์ชายใหญ่แห่งต้าฉู่ โอรสองค์โตผู้ถือกำเนิดจากฮองเฮาผู้ล่วงลับ รูปโฉมหล่อเหลาตรึงตรา ละม้ายคล้ายหึงฮองเฮาผู้เป็นมารดาอยู่หลายส่วน ทุกอากัปกิริยาของเขาล้วนสูงส่งงามสง่า ฐู่เช่าหึงมีอุปนิสัยเย็นชาเยียบขีมิ ทั้งยังเจ้าเล่ห์มากแผนการและเจ้าคิดเจ้าแค้น ผู้คนต่างเล้าลือกันว่าเป็นองค์ชายที่โหดเหี้ยมน่ากลัวที่สุด

* เว่ยจี

ผู้คุ้มกันตัวน้อยผู้มีใจรักดีต่อฐู่เช่าหึงเพียงผู้เดียว ใบหน้าจิ้มลิ้มพริ้มเพรา แม้จะไม่ถึงขั้นรูปโฉมงดงามอย่างฐู่เช่าหึงแต่ก็นับได้ว่าไม่เลว อุปนิสัยอ่อนโยนวาง่ายทวากล้าหาญและเด็ดเดี่ยว แม้เว่ยจีจะเป็นคนนิสัยดี แต่เขาไม่มีความอดทนสำหรับคนที่คิดร้ายต่อฐู่เช่าหึงเลยแม้เพียง絲毫

* ฐู่เช่าหยาง

องค์ชายสี่แห่งต้าฉู่ โอรสองค์เล็กผู้ถือกำเนิดจากฮองเฮาผู้ล่วงลับ เป็นน้องชายร่วมอุทรที่ฐู่เช่าหึงเคยรักตั้งแต่เกิดมาดั่งใจ

* ฐู่เช่าห่วน

องค์ชายรองแห่งต้าฉู่ เป็นโอรสที่ฮองเต้โปรดปรานที่สุด เพราะกำเนิดจากสนมรักอย่างลึกซึ้ง

บทที่ 1

"ท่านอ๋อง..." นางก้านัลตั้งท่าจะพูดแล้วก็หยุด ก่อนจะเอ่ยออกมาด้วยท่าที่ลังเลว่า "สามวันแล้ว ท่านอ๋องไม่กินไม่ดื่มเช่นนี้ บ่าวเกรงว่าร่างกายจะรับไม่ไหว..."

อู่เซ่าหลิงหัวเราะเบาๆ "เวลานี้ข้าถูกกักบริเวณอยู่ที่นี้ ต่อให้ไม่กินไม่ดื่มแล้วจะอย่างไร ซ่างเถิด"

นางก้านัลรู้ว่าพูดมากไปก็ไร้ประโยชน์ องค์ชายใหญ่ฉินอ๋องที่เคยแปลงวัดมีรุ่งโรจน์ต่อหน้าผู้คนถูกกล่าวหาว่าเป็นกบฏ มีหลักฐานและพยานพร้อมสรรพโดยที่ฉินอ๋องไม่มีโอกาสได้แก้ต่างแต่อย่างใด นับตั้งแต่วันนั้น ฉินอ๋องก็ถูกกักบริเวณโดยที่ฮ่องเต้ไม่เคยซักถามสักประโยค

นางก้านัลพากันทยอยทยอยออกไป อู่เซ่าหลิงนั่งอยู่สักพักก็หยิบเอาขนมบนโต๊ะขึ้นหนึ่งมาบี ก่อนจึงเอากดหมายหนึ่งฉบับที่ให้อยู่ในกระดาษน้ำมันออกมา

อู่เซ่าหลิงอ่านซ้ำๆ แล้วหย่อนกระดาษลงในอ่างไฟ

พวกผู้จงใจลอบรวบรวมนคนเพื่อเตรียมช่วยเขาออกไป

แม้เรื่องซุกซ่อนเลื้อยคลุมมั่งก็จะทำให้อู่เซ่าหลิงถูกกักบริเวณอยู่ในวังของตน แต่เส้นสายที่อู่เซ่าหลิงปมเพาะมาเป็นระยะเวลาหลายปียังอยู่ อำนาจบารมีในราชสำนักของเขายังอยู่ ทหารเดนตายของเขายังอยู่ แมลงร่อยขาดตายก็ไม่ล้ม* อู่เซ่าหลิงทำงานมาหลายปี แน่نونว่าไม่มีทางล้มเพราะการโจมตีครั้งนี้

* แมลงร่อยขาดตายก็ไม่ล้ม เป็นสำนวน อุปมาถึงคนที่เคยมีอำนาจ แม้อำนาจจะลดลงแต่ก็ไม่อาจทำให้หายไปได้อย่างสมบูรณ์

เวลานี้สถานการณ์ไม่เป็นผลดีต่อเขาอย่างมาก ในจดหมายบอกไว้อย่างชัดเจนว่าฟุจิงหลุนและคนอื่นๆ กำลังวางแผนก่อกบฏ ไม่ว่าเรื่องเลื้อยคลุมมั่งกรจะเป็นเรื่องจริงหรือเท็จ ข้อหากบฏของอู๋เซ่าหลิงก็ไม่มีทางลบล้างได้สะอาด ในเมื่อเป็นเช่นนั้นพวกที่ปรึกษาจึงได้แต่ทำการก่อกบฏให้ถึงที่สุด อู๋เซ่าหลิงเข้าใจดีว่าเป็นหนทางเดียวที่จะรักษาชีวิตของเขาไว้ได้

ที่ปรึกษาของอู๋เซ่าหลิงล้วนพร้อมเอาชีวิตเข้าแลก แม้เรื่องจะดำเนินมาถึงขั้นนี้แล้วยังคงสู้เพื่อเขา อู๋เซ่าหลิงพลันรู้สึกซาบซึ้งใจขึ้นมา

อู๋เซ่าหลิงลุกขึ้นเดินไปที่ห้องหนังสือ หยิบพู่กันมาเขียนจดหมายหนึ่งฉบับ ร่างรายการจัดแบ่งบ้านที่เขาซื้อไว้เป็นการส่วนตัวกับทรัพย์สินที่เขาเก็บหอมรอมริบไว้ในช่วงหลายปีนี้ให้เป็นการตอบแทนผู้คนที่อยู่ข้างกายเขามายาวนาน และสุดท้ายเขาสั่งพวกที่ปรึกษาและเหล่าทหารเดินตายเป็นขบวนห้ามเอาชีวิตมาทิ้งเพื่อเขาเป็นอันขาด

อู๋เซ่าหลิงไม่มีบุตร ชายาต้องก็ตายจากไปแล้ว เวลานี้เมื่อสั่งงานคนที่คอยติดตามตนมาตลอดเรียบร้อยเขาก็ไม่มีห่วงอีกแล้วจริงๆ

อู๋เซ่าหลิงกวัดพู่กันไม่หยุด

‘เซ่าหลิงได้รับความช่วยเหลือจากทุกคนมามาก จักขอจดจำใส่ใจ ชุณเขาสูงสายน้ำไกล ขอทุกท่านโปรดนิรมิตตัว’

ครั้งนี้อู๋เซ่าหลิงไม่ได้ส่งจดหมายผ่านการซ่อนไว้ใต้เครื่องหอม แต่สั่งให้คนส่งจดหมายออกไปป่าวประกาศอย่างเปิดเผย ถึงตอนนี้อู๋เซ่าหลิงไม่หวาดหวั่นต่อสิ่งใดอีกแล้ว

ด้วยความสามารถของบริวารอู๋เซ่าหลิง เรื่องผลัดเปลี่ยนแผ่นดินไม่ใช่แค่เรื่องที่พูดเอาสนุก เพียงแต่ครั้งนี้เขาไม่อยากจะสู้ต่อไป

ถ้าครั้งนี้เป็นสกุลเงินหรือเงินทองให้ร้ายเขา อู๋เซ่าหลิงไม่มีทางยอมแพ้เช่นนี้เด็ดขาด ทว่าคนที่ทำร้ายเขาครวานนี้กลับเป็นน้องชายแท้ๆ ของอู๋เซ่าหลิงเอง องค์ชายสี่อู๋เซ่าหยาง

หลังอดีตสองเฮาสวรรคต คู่เช่าหลังกับคู่เช่าหยางที่อายุเพียงสิบสองปีต่างต้องประคับประคองช่วยเหลือซึ่งกันและกัน หลายปีมานี้คู่เช่าหลังค่อยๆ ดำเนินงานไปที่ละก้าวด้วยความระมัดระวังอย่างยิ่งยวดเพื่อให้น้องชายวัยเยาว์ได้มีที่ทางอยู่ในวังหลวง เขาพบเจอการแก่งแย่งชิงดีทั้งในที่ลับและที่แจ้งมากมาย สำหรับพวกเขาที่ไม่มีมารดาคอยปกป้องย่อมจำเป็นต้องต่อสู้แย่งชิงในที่สุดคู่เช่าหลังก็โค่นองค์ชายรองเซียงอ๋องและองค์ชายสามเงินอ๋องได้สำเร็จ ยิ่งไปกว่านั้นเขายังฆ่าล้างสกุลเงินที่เป็นสกุลของสองเฮาจนสิ้นซาก แต่ในช่วงที่คู่เช่าหลังเข้าใจว่าไม่มีสิ่งใดเป็นอุปสรรคอีกต่อไป ชายหนุ่มคิดไม่ถึงเลยว่าผู้ที่ลากเขาลงจากหลังม้าจะเป็นคู่เช่าหยางที่ตนเฝ้าถนอมกล่อมเกลี้ยงมาจนเติบโตใหญ่

คู่เช่าหลังทุ่มสุดกำลังต่อสู้แย่งชิงมานานเพียงเพื่อให้คู่เช่าหยางได้อยู่ดีมีสุขบัดนี้เมื่อคู่เช่าหยางเป็นผู้ที่ทำร้ายเขาเสียเอง คู่เช่าหลังก็ไม่ว่าตนจะแย่งชิงราชบัลลังก์ต่อไปเพื่อสิ่งใด

คู่เช่าหลังเดินเข้าไปในเรือนชั้นใน วังฉินอ๋องแห่งนี้ใช้เวลาก่อสร้างห้าปีในระหว่างนั้นได้มีการติดตั้งกลไกพิศดารบางอย่างและสิ่งของลับที่บรรดาองค์รัชไม่มีทางหาพบ คู่เช่าหลังหยิบมีดสั้นเล่มหนึ่งที่อยู่ในช่องลับออกมาซ่อนไว้ในแขนเสื้อ

คู่เช่าหลังจัดระเบียบของมีดในวังเล็กน้อยแล้วให้พ่อบ้านนำไปแจกจ่ายแม้ทุกคนจะถูกกักบริเวณอยู่ในวังฉินอ๋องเหมือนกัน แต่หลายปีมานี้พวกเขาทำงานรับใช้คู่เช่าหลัง ได้รับความเมตตาไม่น้อย เมื่อเห็นชายหนุ่มเป็นเช่นนั้นหลายคนจึงพากันตาแดงๆ นางกำนัลประจำตัวถึงกับร้องไห้โฮออกมาอย่างอดไม่ไหว

จดหมายถูกส่งออกไปได้ไม่ถึงหนึ่งชั่วยาม* ก็มีเสียงความเคลื่อนไหวดังมาจากด้านนอก เป็นเสียงปะทะระหว่างชุดเกราะกับอาวุธ ฟังดูก็รู้ว่า เป็นเสียงเกราะของเหล่าองค์รัช คู่เช่าหลังหัวเราะเบาๆ พลางคิดว่ามากันได้เร็วเสียจริง

* ชั่วยาม คือหน่วยนับเวลาของจีน เทียบได้กับเวลาประมาณ 2 ชั่วโมง

คู่เซ้าหลิงนั่งลงจิบชา ในขณะที่คู่เซ้าหยางเดินเข้ามาช้าๆ

สองพี่น้องนั่งประจันหน้า ด้านนอกมีบารับใช้คนสนิทห้าคนที่ยังอยู่กับคู่เซ้าหลิงและองค์รักษ์จำนวนสิบคนที่คู่เซ้าหยางพามา ดวงตาของแต่ละฝ่ายฉายแววระแวดระวังป็นต้นตระหนก คู่เซ้าหลิงหลุดปาก ในใจคิดว่าพวกเขาพี่น้องมาถึงจุดนี้ได้อย่างไร

คู่เซ้าหยางยกถ้วยชาขึ้นมาอย่างเบา มือไม่รู้ว่าควรพูดคำใดไปช่วยหนึ่ง

คู่เซ้าหลิงมองใบหน้าของคู่เซ้าหยางที่ละม้ายคล้ายตนด้วยอาการใจลอยเล็กน้อย นึกสงสัยว่าคู่เซ้าหยางเริ่มต้นเอาใจออกหากจากเขาและวางแผนเพื่ออำนาจของตนตั้งแต่เมื่อไร

มิใช่ว่าเขาไม่เคยทำการตรวจสอบ มีหรือที่คนฉลาดอย่างคู่เซ้าหลิงจะไม่สังเกตเห็นพฤติกรรมของน้องชาย แต่ทุกครั้งคู่เซ้าหลิงล้วนหลับตานิ่งข้างลิ้นตางหนึ่งข้าง เพราะไม่สามารถทำอะไรรุนแรงกับคู่เซ้าหยางได้เหมือนที่ทำการกับคนอื่น การหลบเล่นงานกับการให้ท้ายในแต่ละครั้งได้นำมาซึ่งผลลัพธ์ในวันนี้

คู่เซ้าหลิงวางจอกชาลง พูดเสียงเบา "เจ้าเริ่มมีสมัครพรรคพวกตั้งแต่เมื่อใด"

คู่เซ้าหยางเงิบไปนาน เขาสั่นศีรษะ "จำไม่ได้แล้ว..."

คู่เซ้าหลิงหัวเราะเสียงหยั่น "น้องชายคนดีของข้า แก้วตาดวงใจของข้า..."

สีหน้าของคู่เซ้าหยางขาวเผือด ดวงตาฉายแววไม่ยอมแพ้ น้ำเสียงแหบพร่า "พี่ใหญ่ ท่านตั้งใจทำทุกสิ่งเพื่อข้าจริงหรือ หากท่านดีต่อข้าจริง เหตุใดจึงไม่ยอมมอบอำนาจอันใดแก่ข้า เหตุใดจึงไม่ยอมสอนอะไรข้าเลย ข้า...ข้าไม่จำเป็นต้องมีท่าน ทั้งอำนาจและราชบัลลังก์ ข้าอยากแย่งชิงเช่นเดียวกัน"

สีหน้าของคู่เซ้าหลิงนิ่งสนิท ทว่าหัวใจกลับหนาวเยือก

นี่คือน้องชายที่เขาเฝ้าทะนุถนอมมาตั้งแต่เล็กจนเติบใหญ่ เขาจึงไม่อาจทนให้อีกฝ่ายต้องเจอกับความลำบากแม้แต่เล็กน้อยเพราะกลัวว่าอีกฝ่ายจะเบียดเบียน คู่เซ้าหลิงจึงเป็นคนทำเรื่องสกปรกดำช้าทุกอย่างเองโดยไม่ยอมให้มือของคู่เซ้าหยางแตะถูกเรื่องพวกนั้น

คู่เซ้าหลิงระบายลมหายใจยาว ก่อนหลังฮองเฮาจะสวรรคต คู่เซ้าหลิง

ได้ให้คำสัตย์หน้าแท่นบรรทมของมารดาว่าจะดูแลน้องสี่ให้ดีและปกป้องเขาไปตลอดชีวิต มิยอมให้เขาต้องแปดเปื้อนไปกับด้านมืดของราชสกุล เต็บโตขึ้นอย่างปลอดภัยและมีความสุข

น้องชายที่เขายอมเสียตายหลายครั้งเพื่อปกป้องจนเติบโตใหญ่ มาวันนี้กลับถามเขาว่าเหตุใดจึงไม่ยอมมอบอำนาจให้

เหตุใดจึงไม่ยอมมอบอำนาจให้แก่เขา... ฐู่เซ่าหลิงหัวเราะออกมาอย่างห้ามไม่อยู่ ด้านฐู่เซ่าหยางไม่คิดว่าจะได้เห็นรอยยิ้มเช่นนี้ของฐู่เซ่าหลิงจึงเริ่มมีความรู้สึกอับอายและโกรธ แต่ยังคงฝืนขมตัวเองหนึ่งไว้ "ท่าน...ท่านเป็นอะไรไป"

ฐู่เซ่าหลิงยิ้มเย็น สิ้นศีรษะ "เจ้าไม่มีสิทธิ์ถามเรื่องพวกนี้กับข้า..."

ฐู่เซ่าหยางไม่มีวันรู้ว่าบัลลังก์มังกรสองเดี่มิใช้สิ่งที่เขาปรารถนา หากฐู่เซ่าหยางมีใจเดียวกันกับเขา มีหรือที่เขาจะยกราชบัลลังก์นี้ให้น้องชายไม่ได้ ในเมื่อเดิมทีเขาก็ตั้งใจแย่งชิงแผ่นดินมาเพื่อน้องชายอยู่แล้ว ตนเองตั้งใจเป็นโจวกง แต่จนใจที่ฐู่เซ่าหยางขี้ระแวงเสียยิ่งกว่าเชิงอ่อง* แนนอนว่าเขาไม่มีความจำเป็นต้องให้ฐู่เซ่าหยางรับรู้เรื่องพวกนี้

ฐู่เซ่าหยางหน้าซีด ฐู่เซ่าหลิงก็ตัดบทถ้อยคำที่อีกฝ่ายตั้งใจเตรียมจะพูดด้วยการยิ้มเยาะ "เสียคุณมั่งกรกับมงกุฎมังกรในวังข้ามาได้ยังไง เจ้ารู้ดีกว่าข้า ยังมีจดหมายสมคบคิดกับขุนนางพวกนั้น มันมาอยู่ที่ห้องหนังสือของข้าได้อย่างไร เจ้าก็รู้ดีกว่าข้าเช่นกัน"

เมื่อหลายวันก่อนฐู่เซ่าหยางแกล้งป่วย ระหว่างที่เขาเตียงตัวฐู่เซ่าหลิงไว้ที่วังหมิงอ่อง คนที่เขาให้มาเฝ้าของของฐู่เซ่าหลิงที่วังฉินอ่องก็เอาหลักฐานการกระทำความผิดทั้งหมดมาทุกข้อในวัง แต่ไรมาวังฉินอ่องไม่เคยขัดขวางหรือระแวงระวังฐู่เซ่าหยาง เป็นเหตุให้ฐู่เซ่าหยางทำงานสำเร็จได้อย่างง่ายดาย

"ข้าเพียงคิดไม่ถึง...ว่าเจ้าจะร่วมมือกับคนสกุลเงินและสมคบกับฮองเฮา..."

ฐู่เซ่าหลิงจ้องตาฐู่เซ่าหยาง ถามเน้นเสียงที่ละคำ "เหตุใดเจ้าจึงโง่เง่าเพียงนี้?"

ใบหน้าของฐู่เซ่าหยางปรากฏสีแดงขึ้นมาทันตา

* โจวกงและเชิงอ่องเป็นบุคคลในประวัติศาสตร์ของจีน โจวกงคืออาของเชิงอ่อง ซึ่งในตอนทีเชิงอ่องขึ้นครองราชย์นั้นอายุน้อย โจวกงจึงต้องเป็นผู้สำเร็จราชการแทน

ปู่เช่าหลังลุกขึ้นยืน จัดแต่งแขนเสื้อเล็กน้อยพลางหัวเราะเสียงเย็น "โง่เขลา ยิ่งพอว่า แต่ถ้าไม่มีแผนก็ไม่ควรต่อรองเรื่องหนึ่งกับพยัคฆ์* เชียงอ่องต่างหาก ที่เป็นโอรสแท้ๆ ของสองเฮา เจ้าล้มซ้ำได้เมื่อใด เงินสองเฮามีหรือจะยอมปล่อยให้เจ้าได้ครองบัลลังก์ ถึงตอนนั้นแค่คำพูดประโยคเดียว เชียงอ่องยอมได้รับการอภิเษกและเดินทางกลับมาจากแคว้นศักดิ์นา! ถึงเวลานั้นสกุลเงินจะแต่งตั้ง เชียงอ่องผู้มีสายเลือดของสกุลเงินหรือจะแต่งตั้งเจ้า?!"

ปู่เช่าหยางหน้าซีดหนัก ดวงตาฉายแววอับอายและแค้นเคือง เขาแผดเสียง "ไม่ต้องให้ท่านมาสอน! ข้ารู้อยู่แล้ว..."

ปู่เช่าหลังมองปู่เช่าหยางแล้วยิ้มเย็น เขาไม่ยากพูดมากไปกว่าเมื่อไม่มีเขา เรื่องที่ปู่เช่าหยางจะถูกคนสกุลเงินให้ร้ายจนตายย่อมเป็นปัญหาที่สุด อยู่ที่ข้าหรือเร็วเท่านั้น

หลังจากหลีกสองเฮาจากโลกนี้ไป ปู่เช่าหลังไม่เคยอยู่อย่างสบายใจ ได้สักจิตใจ มาวันนี้ได้ปลดภาระลง เขารู้สึกเบาตัวเป็นที่สุด ปู่เช่าหลังจึงไม่ปรารถนาสิ่งใดอีก

ปู่เช่าหลังจัดตั้งกวน** และอาภรณ์ เขาทิ้งกำเนิดจากสองเฮาองค์แรก เป็นบุตรชายคนโตที่เกิดจากภรรยาเอก เป็นองค์ชายผู้มีเกียรติยศสูงสุดในราชวงศ์ปู่ต่อให้ต้องฆ่าตัวตายก็ต้องตายอย่างมีเกียรติมีศักดิ์ศรี

ปู่เช่าหลังปรายตามองปู่เช่าหยางแวบหนึ่ง แต่ขณะที่เขากำลังจะชักมีดสั้นในแขนเสื้อออกมา องค์กรที่อยู่นอกห้องโถงกลับอะละอะขึ้นมาทันใด!

ปู่เช่าหลังสติหลุดลอยเล็กน้อย เขาหันไปมองด้านนอก ผู้คุ้มกันเห็นว่สบโอกาสจึงพุ่งพรวดเข้าไปหาองค์กรที่ปู่เช่าหยางพามาทันที ผู้คุ้มกันคนนั้นว่องไวเป็นที่สุด เพียงไม่กี่กระบวนท่าก็สามารถยึดตัวองค์กรของปู่เช่าหยางไว้ได้สำเร็จและแย่งดาบที่เอวของอีกฝ่ายมาได้

"จับมัน!!!" หัวหน้าน้ององค์กรเพิ่งได้สติ องค์กรอีกสองสามคนที่อยู่ใกล้ๆ จึงชักดาบโผล่เข้าไป ดาบที่ผู้คุ้มกันคนนั้นแย่งมาสะบัดออกไปจุดพยุหะติดปีก

* ต่ครองเรื่องหนึ่งกับพยัคฆ์ เป็นสำนวน หมายถึงความต้องการอยากได้ในสิ่งที่ขัดกับผลประโยชน์ของผู้อื่นที่มีกำลังเหนือกว่า ยอมไม่สมหวัง

** กวน คือเครื่องประดับผม หมวก มงกุฎ หรือเกี้ยวครอบผม

เขารับมือกับองค์กรที่เป็ยยอติฝีมือแก้คนได้อย่างไม่มีความเกรงกลัวแม้แต่น้อย พอยกดาบได้ก็ฟันยับ ยังไม่ทันที่เหล่าองค์กรจะตั้งตัวติด ผู้คุ้มกันก็ชิงความ ได้เปรียบไปก่อนแล้ว เพียงชั่วพริบตาผู้คุ้มกันคนนั้นก็สังหารองค์กรไปหลายคน ก่อนหันหน้าพุ่งตัวเข้ามาในห้องโถง

จังหวะนี้เองที่หัวหน้าองค์กรเข้าใจว่าผู้คุ้มกันคนนี้มีเป้าหมายอยู่ที่ ฐู่เซาหยาง เขาจึงหวาดเสียวลั่น "คุ้มกันท่านต้อง!" พร้อมก้าวฉับๆ ไปขวาง ที่หน้าประตู แต่คิดไม่ถึงว่าผู้คุ้มกันคนนี้จะเป็ยทหารเดนตาย เขานุกทะลวง เข้าไปอย่างสุดชีวิต แม้จะโดนฟันอยู่หลายครั้งแต่ก็พาตัวเองเข้ามาในห้องโถง จนได้

สถานการณ์พลิกกลับในชั่วพริบตา ทันทีที่ผู้คุ้มกันคนนั้นเข้ามาในห้องโถง ได้สำเร็จเขาก็ปราดเข้าไปจับตัวฐู่เซาหยาง ใช่ว่าบเล้มใหญ่จ่อคอชายหนุ่ม ทำให้ทุกคนที่อยู่ภายในห้องโถงไม่กล้าขยับตัวส่งเดชทันที

ผู้คุ้มกันมีโลหิตโหมกาย ใบหน้าเป็ยสีแดงเป็นจุดๆ ดูน่ากลัว ฐู่เซาหลัง จ้องมองสาวคนสนิทหลุดคู่หนึ่ง คนผู้นี้...ฟุจิงหลุนส่งมาหรือ เป็นไปไม่ได้ หาก ไม่มีคำสั่งจากเขา ฟุจิงหลุนไม่มีทางกล้าทำอะไรโดยพลการ และพวกฟุจิงหลุน ไม่มีทางยอมเสี่ยงอันตรายถึงเพียงนี้ เช่นนั้นแล้วยังจะมีผู้ใดอีก?

พอผู้คุ้มกันคนนั้นเข้ามาในห้องโถง เขาก็เอาแต่มองจ้องฐู่เซาหลัง เสียวพูด ปนหอบเล็กน้อยเนื่องจากการต่อสู้ประชิดตัวเมื่อครู่ แต่กลับฟังดูทรงอำนาจ อย่างยิ่ง "ยกเว้นฉินอ๋อง...คนอื่นๆ ให้ถอยออกไปข้างนอกให้หมด ส่วนเจ้า!"

ผู้คุ้มกันมองจ้องและหวาดใส่หัวหน้าองค์กรเสียงดัง "ไปเตรียมรถเทียมม้า สี่ตัว เดี่ยวนี้!"

ฐู่เซาหยางขวัญผวาเพราะความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน เอย่น้ำเสียวแทบพร่า "เจ้าจะทำอะไร?"

นี่คือการจับองค์ชายสี่เป็นตัวประกัน! ทุกคนตกใจจนขวัญหนีดีฝ่อ หัวหน้าองค์กรก็พูดเสียงหนัก "น้องชาย ฟังข้าก่อน..."

"หุบปาก! หากข้าอีกแม้เพียงหนึ่งเค่อ* ข้าจะตัดนิ้วของหมิงอ๋องหนึ่งนิ้ว!"

* เค่อ คือหน่วยนับเวลาของจีนที่มีมาตั้งแต่ในสมัยโบราณ เทียบเวลาประมาณ 15 นาที

เพราะกลัวว่าจะไม่มีคนทำตาม ผู้คุ้มกันคนนั้นจึงกดคมดาบลงไปบนคอของ
 ภูเซ้าหยางจนมีแผล เลือดสดๆ ไหลรินลงมา

ภูเซ้าหยางรับรู้ได้ถึงความเจ็บที่คอ เขาไม่เคยพบเจอเรื่องทำนองนี้มาก่อน
 จึงรีบร้องตะโกน "ยังจะทำบ้ออะไรอีก รีบไป!"

ทุกคนต่างรีบไปเตรียมมรดม้า ผู้คุ้มกันคนนั้นหันมามองภูเซ้าหลิง พูด
 เสียงห้าว "ต้องขอรบกวนท่านอ่องแล้ว คอยให้ออกจากเมืองหลวงได้เมื่อใด
 จะหาสถานที่ปล่อยตัวท่านอ่องให้เป็นอิสระเอง"

ภูเซ้าหลิงเดินเข้าไปใกล้จนเห็นใบหน้าของผู้คุ้มกันคนนั้นได้อย่างชัดเจน
 ใบหน้าที่ต่อให้ป้อนเลือดก็ยังเรียกได้ว่าหมดจดงดงาม ทว่าเวลานี้กลับมีกลิ่นอาย
 น่าเกรงขาม เพียงแต่การเสียเลือดมากทำให้สีหน้าค่อนข้างซีด ภูเซ้าหลิงคล้ายว่า
 จะจำผู้คุ้มกันคนนี้ได้ แต่ไม่รู้จริงๆ ว่าเหตุใดเขาจึงทำเพื่อตนถึงเพียงนี้ ทำให้เขา
 อุดตามไม่ได้ว่า "เจ้า...ผู้ใดให้เจ้ามา"

ผู้คุ้มกันคนนั้นนิ่งไป หลบสายตาดำๆ พูดเสียงเบา "ไม่...ไม่มีใครส่งผู้น้อยมา
 ขอรับ..."

ภูเซ้าหลิงไม่มีทางคาดถึงว่าในเวลาเช่นนี้ จะยังมีคนที่กล้าทำเพื่อเขา
 ถึงเพียงนี้

บทที่ 2

เลือดที่คอของฉู่เซาหยางยังไหลไม่หยุด พวกองค์กรก็ยังไม่กล้าชักช้า รีบจัดเตรียมรถม้าให้พร้อมสรรพทันที ผู้คุ้มกันคนนั้นรัดคอของฉู่เซาหยางแน่น ดวงตาวาวโรจน์กวาดมองไปทั้งซ้ายและขวาขณะพูดเสียงหนัก "ท่านต้อง โปรดอย่าอยู่ห่างจากผู้น้อย"

เขาพูดพลางคุ้มกันฉู่เซาหลังเดินออกไปข้างนอก ดวงตาทั้งสองข้าง จดจ้องรอบตัว และคอยตรวจหาห้องครักซ์ลอยห่างออกไปเป็นระยะ ฉู่เซาหลัง รู้สึกมีนัย การที่เหตุการณ์ดำเนินมาถึงขั้นนี้มิใช่ว่าเขาจะไร้ความสามารถในการ ปกป้องตัวเอง เพียงแต่ไม่อยากทำอะไรอีกต่อไปแล้ว ทว่าการปรากฏตัวของ ผู้คุ้มกันคนนี้ทำให้ฉู่เซาหลังไม่สามารถทำตามความต้องการของตัวเองได้ ได้แต่ เดินตามฝ่ายตรงข้ามออกจากวังฉินอ๋องไปช้าๆ

ผู้คุ้มกันคนนั้นยึดตัวฉู่เซาหยางไว้พลางสำรวจดูรถม้าเร็วๆ โชคดีที่ หัวหน้าองค์กรยังไม่กล้าทำอะไร ผู้คุ้มกันคนนั้นจึงให้ฉู่เซาหลังขึ้นรถไปก่อน ส่วน ตัวเองกวาดตามององค์กรครักซ์ที่รายล้อมอยู่รอบตัวแวบหนึ่ง พูดเสียงดัง "ต้อง ขอสงวนพื้นที่ชายทุกท่าน ข้าไม่มีเจตนาทำร้ายหมิงอ๋อง รับรองได้ว่าพาท่านอ๋อง ปลอดภัย ข้าจะปล่อยหมิงอ๋องเอง แต่ถ้ามีผู้ใดคิดว่าตัวเองฉลาด ก็อย่าตำหนิ ที่ข้าจะทำตัวเป็นปลาตายแหขาด*!"

กล่าวจบเขาก็ฟาดสั้นมือลงที่ท้ายทอยของฉู่เซาหยาง ทำให้อีกฝ่ายสลับ

* ปลาตายแหขาด เป็นสำนวนจีน หมายถึงสู้จนตายตกไปด้วยกันทั้งสองฝ่าย

ก่อนยัดเข้าไปในรถ ส่วนตัวเองพลิกตัวขึ้นรถ เผลอนิดด้วยความเร็วราวกับเหาะ

ขณะนี้เปื่อยยามโหยว* บนท้องถนนไม่มีผู้คน ผู้คุ้มกันคนนั้นอาศัยตอนที่องค์กรฯ เหล่านั้นทำอะไรไม่ถูกหรือตะปึงผ่านสู่สถานไร้ญาติออกจากตัวเมือง ผู้คนโดยรอบจึงลดน้อยลงกว่าเดิม อยู่เช้าหลังแจ้งมีผ้ามาบนรถมองออกไป เห็นสีหน้าของผู้คุ้มกันคนนั้นขาวซีดลงเรื่อยๆ เนื่องจากไม่สามารถให้ถนนใหญ่ รถจึงกระเด็นกระดอนอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เชื่อว่าเลือดที่แผลคงไม่มีทางหยุดได้ อยู่เช้าหลังอดรอนทนไม่ไหวจึงถามเสียงเบา "เจ้า...เหตุใดจึงทำเช่นนั้น"

ผู้คุ้มกันคนนั้นชะงัก แต่มือยังคงเร่งมาให้เร็วขึ้นอีก เวลาผ่านไปพักใหญ่กว่าที่เขาจะตอบ "ผู้น้อย...ได้รับมอบหมายให้มาทำงานอยู่ข้างกายท่านอ๋อง ตั้งแต่แปดปีก่อน แต่ผู้น้อยโง่เขลา ไม่คู่ควรอยู่ถวายการอารักขาข้างกายท่านอ๋อง เมื่อสามปีก่อนจึงถูกปลดเนื่องจากกระทำความผิด ตอนนั้น...ท่านอ๋องออกปากขอให้ผู้บังคับบัญชาละเว้นโทษให้ผู้น้อย พระคุณนี้ผู้น้อยไม่เคยลืม มาวันนี้เมื่อท่านอ๋องมีภัย ผู้น้อยจึงพร้อมยอมถวายชีวิตเพื่อปกป้องท่านอ๋อง..."

แค่เรื่องพวกนี้ เขาก็กับพาดตัวเองมาตายเสียหรือ อยู่เช้าหลังนึกถึงสีหน้าท่าทางเมื่อครู่ของเขาแล้วหัวใจพลันกระตุก ลังเลอยู่พักหนึ่งก่อนเอ่ยถาม "ดูท่าทางเจ้าคงผ่านพิธีสวมหมวก** มาได้สองสามปี ได้...แต่งงานแล้วหรือยัง"

ผู้คุ้มกันคนนั้นผินหน้ามามองแต่ไม่ตอบ ดวงตาฉายแววขมขื่นในบางเบา แต่กลับทำให้เขาหลังเข้าใจได้ในทันที

อันที่จริงอยู่เช้าหลังจำเรื่องในวันวานที่เขาเล่าไม่ได้

อยู่เช้าหลังมีนิสัยเย็นชามาตั้งแต่เกิด จึงไม่มีทางล่วงรู้ว่ามีคนคนหนึ่งคอยอยู่เคียงข้างเขาด้วยความจงรักภักดีอย่างเงียบๆ มาเป็นระยะเวลาหลายปี เช่นนี้

อยู่เช้าหลังนั่งเงียบไปพักใหญ่ ก่อนเอ่ยถามเสียงเบาว่า "เจ้าชื่ออะไร"

ผู้คุ้มกันคนนั้นยิ้มน้อยๆ ใบหน้าหล่อเหลาแลดูอ่อนวัยอยู่บ้าง เขาเองก็

* ยามโหยว คือช่วงเวลา 17.00 น. ถึง 19.00 น.

** พิธีสวมหมวก เป็นพิธีที่จัดให้ชายจีนที่อายุครบยี่สิบปีบริบูรณ์ในสมัยโบราณ แสดงถึงการบรรลุนิติภาวะเป็นผู้ใหญ่

ตอบกลับมาเสียงเบา "เวย์จี เว่ยที่แปลว่าพิทักษ์รักษา จีที่แปลว่าจ้างขอรับ"
 ผู้เช่าหลังทวนคำสองคำนี้เบาๆ พลังมงกศิระะ "เวย์จี เป็นชื่อที่ดี"

ในเมืองหลวงมีทหารและองครักษ์อยู่นับไม่ถ้วน มีหรือจะยอมปล่อยให้พวกเขาสามคนหนีรอดไปได้ง่ายๆ ยิ่งไม่ต้องพูดว่านี่เป็นแค่แผนหลบหนีที่มีจุดอ่อนมากมายของผู้คุ้มกันคนหนึ่ง ไม่ถึงยามไฮ* รถม้าก็ถูกไล่ล่ามาถึงหน้าผาด้านตะวันตกของเมืองหลวงแล้ว ทหารหลายพันนายที่ไล่ตามมาได้ล้อมเอาไว้ทางเดียวที่ไม่มีทหารคือตรงหน้าผาสูงชัน

ผู้เช่าหลังก้าวลงจากรถอย่างไม่กลัวเกรง ในขณะที่เวย์จีร้อนใจจนเหงื่อแตกเต็มศีรษะ มองอีกฝ่ายด้วยสีหน้าแตกตื่น ผู้เช่าหลังยิ้มบางๆ นิ้วเรียวกะตะให้เหล่าเวย์จีเบาๆ พูดเสียงค่อยๆ "ไม่ใช่ความผิดของเจ้า ต้องขอโทษเจ้าเสียอีกที่ช่วยให้เรามีชีวิตอยู่ได้อีกหลายชั่วยาม"

และทำให้เขาได้รับรู้ถึงความอบอุ่นอันน้อยนิดในโลกมนุษย์ก่อนที่จะตายจากไป

ผู้เช่าหลังมองทหารที่ล้อมรอบพวกเขาชนิดไม่ยอมให้น้ำรั้วซึมแล้วระบายลมหายใจเบาๆ อย่างเสียตาย ผู้เช่าหลังหันกลับไปมองเวย์จีอย่างรู้สึกทนไม่ได้ เพราะอีกฝ่ายยังเป็นผู้คุ้มกันหนุ่มน้อยเยาว์วัยคนหนึ่งที่ไม่สมควรมาตาย

แต่ตอนนี้พูดมากไปก็ไร้ประโยชน์ เหล่าองครักษ์รุกคืบเข้ามา ดาบขวาวับเปล่งประกาย ผู้เช่าหลังหัวเราะเบาๆ ดวงตาคู่งามฉายแววเยือกเย็นบางเบา เป็นเช่นนี้ก็ไม่เลว เทียบกับการฆ่าตัวตาย การได้ตายด้วยน้ำมือของเหล่าองครักษ์พร้อมกับเวย์จีเช่นนี้ทำให้เขารู้สึกเป็นสุขมากกว่า ผู้เช่าหลังชักดาบออกมา พวกเขาสองคนมีดาบสองเล่ม การเผชิญกับยอดทหารจำนวนสามพันตรงหน้าช่างเป็นเรื่องน่าขันและน่าเวทนายิ่ง

ผู้เช่าหลังกับเวย์จีพุ่งเข้าหากลุ่มองครักษ์พร้อมกัน เปิดฉากการประหัตประหาร

เหล่าองครักษ์หวาดกลัวผู้เช่าหลังแต่ไม่กลัวเวย์จี ไม่ถึงครึ่งชั่วยาม

* ยามไฮ คือช่วงเวลา 21.00 น. ถึง 23.00 น.

เวย์จีก็ถูกทำร้ายบาดเจ็บทั้งที่เดิมทีก็มีบาดเจ็บจากคมดาบอยู่บนตัวหลายแห่ง อยู่แล้ว เวลานี้เขาไม่สามารถยืนหยัดต่อไปได้อีก ท่ามกลางสติอันรางเลือน เวย์จีหันไปมองฉู่เซาหลัง อีกฝ่ายได้รับบาดเจ็บเช่นกันและกำลังจะถูกองครักษ์คนหนึ่งฟัน ร่างกายที่เดิมกลายเป็นตะเกียงพร่องน้ำมัน* ไปแล้วของเวย์จีเกิดมีโลหิตพุ่งพล่านขึ้นมากะทันหัน เขากะระใจเข้าไปขวางหน้าฉู่เซาหลังเพื่อรับดาบสุดท้ายแทน

มาถึงขั้นนี้บรรดาองครักษ์เลิกไล่ตามพวกเขาแล้ว เพียงยืนล้อมทั้งสองคนห่างออกไปราวหนึ่งจั้ง**

เวย์จีที่เลือดซึมกายเพียรพยายามฮึดสู้สุดชีวิตเพื่อขอลมหายใจไว้จนถึงตอนนี้ ทว่าบัดนี้เขาทนต่อไปไม่ไหวแล้ว เวย์จียกมือดึงดาบที่แทงทะลุอกออกช้าๆ เลือดสดๆ พุ่งพรวดออกมา น้ำเสียงของฉู่เซาหลังที่เรียกชื่อเขาแทบพร่า "เวย์จี..."

เวย์จีคุกเข่าอยู่เบื้องหน้าฉู่เซาหลัง เมื่อได้ยินเสียงเรียกเขาจึงหันไปมองฉู่เซาหลังและสงยิ้มให้อย่างอ่อนแอ บัดนี้เขามองภาพไม่ชัด สติค่อยๆ รางเลือน น้ำเสียงแทบพร่าพูดตะกุกตะกัก "ท่านอ๋อง...เมื่อสิบปีก่อนข้าติดตามท่านพ่อเข้าวัง ได้พบท่านที่อุทยานปี้ไท่..."

ปิ่นฮองเฮายังไม่จากโลกนี้ไป จวนจี้จวินไหว*** ยังเรื่องอำนาจ ฉู่เซาหลังคือโอรสที่เกิดจากภรรยาเอกซึ่งได้รับการยกย่องเชิดชูอย่างที่สุด ทุกอากัปกริยาของเขาล้วนสูงส่งงามสง่า

ณ อุทยานปี้ไท่ ได้ต้นท้อที่ดอกร่วงโรยโปรยปราย ฉู่เซาหลังสวมอาภรณ์หรูหรา เลิกคิ้วแถมยิ้มงดงามลุ่มลิ้นเมือง

เพียงได้เห็นแวบเดียวก็ติดตาตรึงใจ ภาพนั้นได้ฝังอยู่ในความทรงจำของเวย์จีไปตลอดกาลไม่อาจลืมเลือน

เพื่อฉู่เซาหลัง เวย์จีมุมานะบากบันฝึกฝน เพื่อฉู่เซาหลัง เวย์จียอมเหนื่อยยอมลำบากเพื่อให้ได้เข้าไปอยู่ในวังฉินอ๋อง แปรปีที่ผ่านมาเขาคอยดูแล

* ตะเกียงพร่องน้ำมัน เป็นสำนวน อุปมาถึงคนที่ใกล้ตาย เหมือนตะเกียงที่น้ำมันแห้งและไฟหมดดับ

** จั้ง เป็นหน่วยมาตรวัดของจีน เทียบได้ระยะประมาณ 3.33 เมตร

*** ไหว เป็นบรรดาศักดิ์ในสมัยโบราณ มีลำดับศักดิ์รองจาก 'กง' ซึ่งเป็นยศสูงสุดของขุนนาง โดยบรรดาศักดิ์ 5 ขั้นรองจากอ๋อง ได้แก่ กง ไหว ป้อ จื่อ และหนาน

ความปลอดภัยของฉู่เซาหลิงด้วยความระมัดระวัง ความผิดพลาดครั้งเดียวเกิดขึ้นในวันแต่งงานของฉู่เซาหลิง เนื่องจากเว่ยจีตี้มั่วสมามายดลอดคืบ

เว่ยจีหลับตาลงช้าๆ การเฝ้าดูแลคนผู้น้อยอย่างเงียบๆ เป็นระยะเวลาสิบปี บัดนี้ได้สิ้นสุดลง ถือว่าเขาได้ทำในสิ่งที่ตนปรารถนาแล้ว

แม้เว่ยจีจะไม่ได้พูดอะไรกระทันหันใจ แต่ฉู่เซาหลิงกลับเข้าใจดี

ฉู่เซาหลิงนั่งเงียบไปพักใหญ่ หัวใจที่ด้านชามาเป็นเวลานานพลันรู้สึกถึงความเจ็บปวด ทุกก้าวย่างที่เขาเดินมาจนถึงวันนี้ฉู่เซาหลิงไม่เคยนึกเสียใจ มีแต่เสียดาบว่าเหตุใดเขาถึงเพิ่งมารู้เรื่องพวกนี้ในวันนี้ เหตุใดเขาถึงเพิ่งมารู้ว่าข้างตัวมีคนอย่างเว่ยจีอยู่ หากได้รู้ก่อน หากได้ย้อนเวลากลับไปอีกครั้ง เขาจะต้อง...

ใบหน้าของฉู่เซาหลิงนิ่งสนิท เขาหยิบดาบยาวในมือของเว่ยจีขึ้นมาลูกขึ้นยืนด้วยอาการชวนเซ ชายหนุ่มกวัดแกว่งดาบทำให้ห้องครึกครื้นกึกก้องกรุด ฉู่เซาหลิงยิ้มเยาะ หมุนตัวอ้อมร่างไว้วิญญานของเว่ยจีที่อยู่บนพื้นขึ้นมา ก่อนก้าวไปที่หน้าผาและกระโดดลงไปทันที!

หน้าผาสูงชันลึกเกินกว่าสามพันซื่อ* ร่างไว้วิญญานของทั้งคู่จะอยู่เคียงข้างกัน

* ซื่อ (เซี่ยะ) เป็นหน่วยวัดความยาวของจีน สมัยโบราณเทียบระยะประมาณ 10 นิ้ว หรือหนึ่งส่วนสามเมตร ปัจจุบันยังใช้คำนี้ในความหมายว่า 'ฟุต'

บทที่ 3

นางกำนัลแหวกม่านผ้าไหมปักดินทองก่อนเดินเข้าไปในห้องข้าฯ นางเปิดเตากำยานอย่างเบามือเพื่อให้ควันเงินเติมเครื่องหอมเข้าไป ก่อนถอยออกไปอย่างเงียบเชียบ

กลิ่นหอมบางเบาแต่อบอวลลอยกรุ่นออกมาจากเตากำยานทองคำ แกะลายบุปผาเนิ่นนานไม่จางหาย อยู่เช้าหลังอยู่ในสภาวะครึ่งหลับครึ่งตื่น สมองคิดเลือนๆ ว่าเป็นกลิ่นไม้กฤษณาที่เขาไม่ได้กลิ่นมานานหลายปี

กลิ่นไม้กฤษณามีสรรพคุณบำรุงร่างกาย ปรับสมดุลน้ำมันและกระเพาะ ขับไล่สิ่งไม่เป็นมงคล ทั้งยังรักษาโรคเรื้อรัง หากจุดไว้ภายในห้องจะส่งผลดีต่อร่างกายอย่างที่สุด นับเป็นของล้ำค่าในวังหลวงนอกเหนือจากอำพันทะเล* ที่ใช้กัน เป็นสิ่งที่สองเฮาโปรดปรานเป็นพิเศษ

อยู่เช้าหลังได้กลิ่นนี้แล้วรู้สึกคิดถึงเรื่องในอดีต สมัยที่เสด็จแม่ของเขา ยังอยู่ รู้ว่าเขาชอบเครื่องหอมชนิดนี้จึงแบ่งมาให้ที่อุทยานนี้เท่าใช้เกินครึ่ง

ต่อมาเมื่อสองเฮาสวรรคตย่อมไม่มีส่วนแบ่งนี้อีกต่อไป หลังใช้ของที่เหลืออยู่ไม่กี่หีบหมดก็หมดกัน ภายหลังเมื่อสองได้แต่งตั้งลิ้เพย** เป็นสองเฮา

* อำพันทะเล (Ambergris) มีหลายชื่อเรียก เช่น อำพันขี้ปลา อำพันทอง หรือข้าวฟ่ำ คือไขจากไส้วาฬหัวทุยที่ถูกสำลักหรือขับถ่ายออกมา เมื่อถูกน้ำทะเลจะเปลี่ยนคุณสมบัติเป็นก้อนแข็งสีขาว น้ำตาล เทา หรือดำ เมื่อทำปฏิกิริยากับอากาศและแสงแดดจะทำให้กลิ่นเหม็นหายไปและเกิดกลิ่นหอม สามารถใช้เป็นหัวน้ำหอม ใช้แต่งกลิ่นอาหาร และเป็นส่วนผสมของยาแผนโบราณ

** เพย เป็นตำแหน่งชายาของจักรพรรดิ มีศักดิ์รองจากสองเฮา (อัครมเหสี) และกุ้ยเพย (อัครชายา) บางสมัยอาจมีเพยชั้นพิเศษ 4 ตำแหน่ง ลำดับศักดิ์สูงกว่าเพยทั่วไป คือกุ้ยเพย รูเพย เตอเพย และเสียนเพย

เรื่องพวกนี้ยิ่งต้องสุดแต่สองเฮาองค์ใหม่

หมู่เช่าหลังจมอยู่ในสภาวะครึ่งหลับครึ่งตื่น ภาพเหตุการณ์เมื่อหลายปีก่อน หยอยฉายอยู่ในสมองของเขา...

สมัยเด็กสองเฮาอุ้มหมู่เช่าหยางและจูงมือเขาไปชมดอกไม้ เล่นน้ำที่สวนดอกไม้ของวังเฟิงหวาด้วยกันสามคน หมู่เช่าหลังที่ยังเป็นเด็กไม่เข้าใจว่าเหตุใดเวลาที่ไม่มีใครเสด็จแม่ถึงร้องไห้เป็นประจำ เขารู้เพียงว่าเสด็จพ่อไม่ได้มาที่วังเฟิงหวานานแล้ว แต่ชอบไปอยู่กับลีเฟยที่วังหลินเจี๋ยมากกว่า และการที่ลีเฟยเป็นที่โปรดปรานก็ทำให้มีคนทั้งตั้งใจและไม่ตั้งใจทำให้สองเฮาวางตัวลำบาก

ต่อมาเมื่อท่านตาจื่อจวินโหวไม่เป็นที่โปรดปรานแล้ว สองเฮากลับไม่สามารถพูดอะไรได้นอกจากกล่อมให้ท่านตาอย่าทำสิ่งใดออกนอกหน้า ยามนั้นสุขภาพของสองเฮาทรุดโทรมลงทุกวัน แต่เวลาอยู่ต่อหน้าผู้อื่นนางจะยังคงวางตัวสุ่มเหมือนเก่า จวบจนมรณกาลมาเยือน นางจึงขอร้องฮ้องได้ให้เห็นแก่ที่นางกับเขาเป็นสามีภรรยากันมาสิบกว่าปี พระราชทานความใจกว้างให้แก่สกุลของนาง ตลอดชีวิตของสองเฮานางไม่เคยวอนขอสิ่งใด ฮ้องเต๋ยยอมต้องตอบรับคำขอสุดท้ายนี้

สกุลเดิมของเหล่าสนมหลายคนในวังล้วนมีความเจริญรุ่งเรืองอยู่ในราชสำนัก จำนวนองค์ชายที่เกิดจากอนุภรรยาเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ทำให้สถานภาพของหมู่เช่าหลังกับหมู่เช่าหยางสันคลอน แรกๆ พวกเขาไม่ได้รับการยกย่องเชิดชูเหมือนในอดีต ต่อมาถึงขั้นมีคนทำร้ายหมู่เช่าหลังและวางยาพิษหมู่เช่าหยาง

หมู่เช่าหลังจึงเริ่มต้นคบค้ากับขุนนางใหญ่เพื่อสร้างฐานอำนาจของตน ไม่ว่าจะเป็นขุนนางสายในหรือสายนอก ขอเพียงมีความสามารถช่วยเหลือเขาได้ หมู่เช่าหลังล้วนยินดีผูกมิตรด้วย เป็นเหตุให้เขาค่อยๆ มีสมัครพรรคพวกของตนอยู่ในราชสำนัก

ทางฝ่ายในลีเฟยก็ครองความเป็นใหญ่ องค์ชายรองหมู่เช่าหร่วนบุตรชายของลีเฟยเงินปี่เหอจึงกลายมาเป็นศัตรูตัวฉกาจของหมู่เช่าหลัง ในช่วงวิกฤตหมู่เช่าหยางเกิดพลาดพลั้งตกไปอยู่ในมือของสกุลเงิน หมู่เช่าหลังอัปยศหนทาง

จำต้องช่วยให้ลีเพียได้รับการแต่งตั้งเป็นสองเฮาเพื่อแลกกับชีวิตของน้องชาย องค์ชายสามงูเห่าไม่ได้รับการแต่งตั้งเป็นเงินอ่องและร่วมมือกับงูเห่าหรววน แต่งูเห่าหลังวางแผนล้มงูเห่าไม่จนสำเร็จ

หลังเงินอ่องต้องโทษ งูเห่าหลังก็เริ่มหันไปเล่นงานสกุลเงินกับงูเห่าหรววน เขาเล่นมือเล่นงานพวกนั้นอย่างหนักแน่นจริงจังทีละก้าวๆ ไม่ถึงสองปีเขาก็สามารถทำให้สองเตี๊ยะซังและทอดทิ้งงูเห่าหรววน เป็นเหตุให้สกุลเงินค่อยๆ ตกต่ำลง

ในที่สุดงูเห่าหลังก็กำจัดอุปสรรคที่ขวางหน้าได้หมด แต่ตอนที่เขาดังใจจะหยุดพักหายใจสักเอือก งูเห่าหางผู้เป็นน้องชายแท้ๆ ของตนกลับใช้ดาบแทงข้างหลังเขาอย่างแรง ทำลายความสัมพันธ์ของสองพี่น้องลงจนสิ้น

โชคดีที่สุดท้ายมีใครคนหนึ่งปรากฏตัวออกมา แม้เขาจะเป็นเพียงผู้คุ้มกัน แต่กลับทำให้งูเห่าหลังสามารถจากโลกนี้ไปได้อย่างมีความสุข เสียตายอย่างมากที่...งูเห่าหลังคิดอย่างสะลึมสะลือ เสียตายอย่างมากที่เขาไม่ได้อยู่จึกกับเว่ยจี มาตั้งแต่ต้น...ไม่สิ!

งูเห่าหลังเปิดเปลือกตาพริบ เขาไม่ได้ร่วงลงหน้าผาไปแล้วหรือ เวลานี้...มันเกิดเรื่องอะไรขึ้น

งูเห่าหลังลุกขึ้นมา นั่งและกวาดตามองไปรอบๆ ภาพเบื้องหน้าล้วนเป็นภาพที่เขาคุ้นเคยดี เพราะที่นี่...คืออุทยานปี้เทา!

อุทยานปี้เทาคือสถานที่ที่ฮ่องเต้มอบให้เขาหลังจากที่เขาย้ายออกจากวังเฟิงหวาของหลังสองเฮาตอนอายุหกขวบ ของตกแต่งทั้งหมดในวังหลังสองเฮาเป็นผู้เลือกเฟ้นด้วยตัวเอง จวบจนเขาเข้าพิธีสวมหมวก ออกจากวังหลวงไปสร้างวังของตัวเอง งูเห่าหลังก็ไม่เคยได้กลับมาที่นี่อีกเลย

งูเห่าหลังก้าวลงจากเตียง เดินเท้าเปล่าอ้อมฉากบังลมปักลวดลายอย่างชาวสุ* เห็นตัวเองในคันท่องกึ่งนั่งอิง ภาพหนุ่มน้อยที่ปรากฏในนั้นอายุไม่เกินสิบหกสิบเจ็ดปี ทว่าจิตใจต่อมางูเห่าหลังกลับยี้ม...สวรรค์ไม่ได้ทอดทิ้งเขา ทำให้เขาได้ย้อนกลับมาในอดีต

งูเห่าหลังเดินกลับไปห้องชั้นใน เขาเดินไปรื้อค้นโต๊ะหนังสือ ด้านล่าง

* ชาวสุ เป็นชื่อของชนเผ่าในสมัยก่อนราชวงศ์ฉิน เป็นหนึ่งในบรรพบุรุษของชาวจีน

หนังสือเมิ่งจื่อ* มีกระดาษหนึ่งแผ่น เขียนด้วยลายมือของอู๋เซาหฺงเอง ทั้งหน้ากระดาษเขียนถ้อยคำสดุดีหฺงฮองเฮา ลงท้ายไว้ว่าฤดูเหมันต์ปีที่สิบสามแห่งรัชสมัยเทียนฉี

วันที่สิบสอง เดือนสิบ ปีที่สิบสามแห่งรัชสมัยเทียนฉี คือวันครบรอบวันสวรรคตของหฺงฮองเฮา และปีนี้อู๋เซาหฺงเฟิงจะมีอายุได้สิบเจ็ดปี

อู๋เซาหฺงหับตาลงเพื่อนึกถึงเรื่องที่เกิดขึ้นในปีนี้อย่างละเอียด ไซ้แล้วปีที่หฺงฮองเฮาจากไปคือช่วงที่ลิ่ฝยสกุลเงินและน้องสามอู๋เซาไม่ค่อยจับจองตนราวพยัคฆ์จ้องเหยื่อ เขาต้องเสี่ยงชีวิตเพื่อคุ้มครองอู๋เซาหยางหลายครั้ง อู๋เซาหฺงหัวเราะเสียงเย็น ในเมื่อสวรรคตให้เขาได้ย้อนเวลากลับมาอีกหน เช่นนั้นเขาต้องไม่ยอมลำบากเหมือนชาติก่อน เขาจะต้องค่อยๆ คิดบัญชีกับคนที่ทำร้ายเขาพวกนั้นทีละคนและแย่งชิงของที่เป็นของเขากลับมาทีละชิ้นๆ รวมถึง...เว่ยจี

เมื่อชาติก่อน ก่อนตายเว่ยจีบอกว่าเคยพบเขาเมื่อสิบปีที่แล้ว อู๋เซาหฺงลองคำนวณคร่าวๆ พบว่าเวลานี้เว่ยจีน่าจะเจอเขามาสองปีแล้ว เพียงแต่ไม่รู้ว่เว่ยจีตอนนี้ได้เข้าวังมาอยู่ข้างกายตนหรือยัง อู๋เซาหฺงแอบนึกเสียใจที่ตนไม่ได้รู้เรื่องของเว่ยจีมากกว่านี้ รู้เพียงชื่อแซ่ของอีกฝ่าย หากเวลานี้เว่ยจียังไม่ได้เข้าวัง การหาตัวเขาย่อมเป็นเรื่องยาก ทว่าเป็นเรื่องที่ไม่จำเป็นต้องพูด เพราะถึงตอนนั้นต่อไปก็ต้องพลิกวังค้นหา อู๋เซาหฺงก็จะหาตัวคนคนนั้นจนเจอให้จงได้

อู๋เซาหฺงสุดลมหายใจเข้าไปอดลิ้มเพื่อจัดระเบียบความคิดก่อนหมุนตัวไปเรียกคน บรรดานางกำนัลไม่คิดว่าอู๋เซาหฺงจะตื่นแล้ว พอได้ยินเสียงจึงรีบเข้ามาดูแล หวันรุ่งซึ่งเป็นนางกำนัลประจำตัวสวมเสื้อตัวนอกให้อู๋เซาหฺง นางติดกระดุมโมราให้เขาทีละเม็ดๆ พูดเสียงเบาด้วยรอยยิ้ม "เหตุใดวันนี้องค์ชายจึงตื่นเช้าถึงเพียงนี้ เมื่อคืนกว่าพระองค์จะกลับจากตำหนักเจาหยางก็ตึกแล้ว ป่าวยังนึกว่าวันนี้องค์ชายจะลุกไม่ขึ้นเสียอีก"

ตำหนักเจาหยาง ตำหนักบรรทมของอู๋เซาหฺง

อู๋เซาหฺงหัวเราะเสียงเย็นเล็กน้อย เขาจัดแขนเสื้อโดยไม่เอ่ยตอบ หวันรุ่งคุกเข่าเพื่อมัดสายรัดเอวให้อู๋เซาหฺง พูดเสียงค่อย "เมื่อคืนเป็นวันครบรอบ

* เมิ่งจื่อ หรือเมิ่งจื่อ เป็นนักปรัชญาชาวจีน โดยมีแนวคิดสำคัญเกี่ยวกับมนุษย์ว่าพื้นฐานแล้วมนุษย์ทุกคนเป็นคนดี แต่สภาพแวดล้อมทำให้เปลี่ยนไป

วันสวรรคตของสองเฮา...ป่าวรู้ว่องค์ชายอารมณี่ไม่ดี แต่องค์ชายอย่าเอาแต่ โศกเศร้าไปเลย ป่าวได้ยินมาว่าหลายวันมานี้สุขภาพของไทเฮาไม่สู้ดีนัก คาดว่า คงเป็นเพราะคิดถึงสองเฮา ถ้าอย่างไรว่หลังเลิกเรียนแล้วองค์ชายไปคารวะไทเฮา..."

"เจ้าว่าอะไรนะ" ภูเฑาหลังชะงักเพราะความคาดไม่ถึง ไปคารวะไทเฮา? เห็นอยู่ว่าไทเฮาสั้นไปตอนปีที่สิบแห่งรัชสมัยเทียนฉี แล้วตอนนี้จะให้เขาไป คารวะไทเฮาที่ใด

หวันซุ่ยเงยหน้าขึ้นมองภูเฑาหลังอย่างงงๆ เอ่ยด้วยน้ำเสียงดังเล "ป่าว บอกว่า...ถ้าอย่างไรว่หลังเลิกเรียนองค์ชายไปคารวะไทเฮาหน่อยดีหรือไม่ ตอน สองเฮายังมีพระชนมชีพ ไทเฮาโปรดปรานพระนางอย่างที่สุด เชื่อว่าหลายวันมานี้ ไทเฮาเองก็คงกำลังเสียพระทัยเช่นเดียวกัน..."

สองเฮามีได้เป็นแค่สะใภ้ของไทเฮา แต่ยังเป็นหลานสาวที่ไทเฮารักและเอ็นดูเป็นที่สุดด้วย เรื่องการแต่งงานระหว่างสองเฮากับสองเฮาพระนางก็เป็น ผู้สนับสนุน ไทเฮายอมต้องฟังใจสะใภ้คนนี้อย่างมาก ทว่า...ภูเฑาหลังไม่แน่ใจ เนื่องจากชาติที่แล้วไทเฮาจากโลกนี้ไปก่อนสองเฮาสองปี เหตุใดตอนนี้พระนาง จึงยังมีพระชนมชีพอยู่

หวันซุ่ยไหนเลยจะล่วงรู้ถึงความสับสนในสมองของภูเฑาหลัง พอเห็น ภูเฑาหลังทำหน้าแปลกๆ ก็เข้าใจว่าเมื่อวานเขาคิดถึงหลังสองเฮามากเกินไป จนตัวเองปวดใจ หญิงสาวดูแลรับให้อยู่ข้างกายภูเฑาหลังมานานหลายปี รู้ว่าเจ้านายเป็นคนคิดมาก นางจึงไม่พูดอะไรเลย

ตอนแรกภูเฑาหลังเข้าใจว่าตนแค่ต้องเดินไปตามเส้นทางในอดีตชาติอีกครั้ง ผู้ใดจะล่วงรู้ว่เวลานี้ เหตุการณ์บางอย่างจะแตกต่างจากชาติก่อนอย่างสิ้นเชิง เช่นนั้นเว่ยจี้เล่า...เขายังอยู่หรือไม่

ภูเฑาหลังหลับตา เขาให้คนไปเรียกหวังกงกง* ขันที่ผู้ดูแลอุทยานนี้เทามาหา หวังกงกงมาคอยรับให้อยู่ด้านนอกนานแล้ว พอได้ยินเสียงจึงรีบเข้ามา ก้มหน้ารอรับคำสั่ง

ภูเฑาหลังหยุดคิดก่อน "เมื่อวานข้าสั่งงานผู้คุ้มกันคนหนึ่งไว้ จำได้ว่า

* กงกง เป็นคำเรียกขันทีในวัง

เขาชื่อเว่ยจี ไปเรียกเขามาที่ ข้ามีเรื่องจะสอบถามเขา" สีหน้าของฉู่เซ่าหลิง นิ่งสนิท แต่ในใจกลับกระวนกระวาย เพราะหากเว่ยจียังไม่ได้เข้าวังหรือถูกส่งตัวไปที่อื่น ยิ่งไปกว่านั้นถ้าชาตินี้เว่ยจีไม่เคยได้เจอเขา...

"ทูลองค์ชาย ช่างบังเอิญเหลือเกินขอรับ" หวังกงกงก้มหน้า "ผู้คุ้มกัน มีการพลัดเปลี่ยนเวรยาม วันนี้เป็นวันออกจากวังของเว่ยจี เมื่อคืนเด็กคนนี้ มาขอป้ายหย้อยเอวจากบ่าว คิดว่าเขานี้คงออกจากวังไปแล้ว"

หวังกงกงซ่อนตาขึ้นมองสีหน้าของฉู่เซ่าหลิง แม้เขาจะไม่รู้ว่าเหตุใด ลู่ๆ ฉู่เซ่าหลิงจึงนึกถึงผู้คุ้มกันชั้นผู้น้อยที่ไม่มีตำแหน่งคนหนึ่งขึ้นมา แต่สีหน้า ท่าทางของฉู่เซ่าหลิงดูผิดไปจากปกติ เขาจึงพูดอีกว่า "หากองค์ชายมีธุระกับเขา บ่าวจะให้คน..."

"ไม่ต้องหรอก" หัวใจที่แขวนห้อยอยู่กลางอากาศของฉู่เซ่าหลิงค่อยวางลง มาได้ เขาสิ้นศรัทธา "ไม่ใช่เรื่องเร่งด่วน ในเมื่อได้เปลี่ยนเวรออกไปนอกวัง เช่นนั้น ตอนเย็นก็น่าจะกลับเข้ามา ไว้เขากลับมาเมื่อไรให้มาหาข้าทันที"

หวังกงกงก้มศีรษะ "ขอรับ"

ฉู่เซ่าหลิงเล่นป้ายหย้อยเอวเจียบๆ พักใหญ่ "ไปบอกสำนักศึกษาหลวงว่า วันนี้ข้าจะไม่ไปเรียน และเปลี่ยนชุดให้ข้า ข้าจะไปตำหนักจื่ออันเพื่อคารวะไทเฮา"

บทที่ 4

ตำหนักฉื่ออันเจียบสงบเหมือนวันวาน พอซุนหมั้วมัว* ที่อยู่ข้างกายไทเฮา ได้ยินว่าฉู่เซ่าหลิงมาก็รีบออกมาต้อนรับ นางประคองฉู่เซ่าหลิงลงจากเกี้ยว พลงพุดยิมๆ "อากาศหนาวจัด แต่องค์ชายใหญ่ยังอุตสาหมาเข้าถึงเพียงนี้..."

ดูท่าตามปกติตนจะมาเป็นประจำ ฉู่เซ่าหลิงเริ่มเบาใจ ซุนหมั้วมัวพุดเสียงเบาต่ออีกว่า "เมื่อคืนไทเฮาบรรทมได้ไม่สนิท จะต้องคิดถึงสองเฮาเป็นแน่... อึกสักรูขององค์ชายใหญ่ได้โปรดช่วยปลอบใจพระนางด้วย พระพลงนามัยของไทเฮาไม่สู้ดีนัก ขึ้นยังเป็นเช่นนี้..."

ฉู่เซ่าหลิงผงกศีรษะ "หมั้วมัวสบายใจได้"

ซุนหมั้วมัวพาฉู่เซ่าหลิงตรงไปที่ตำหนักชั้นใน ด้านในไทเฮาสวมชุดลาลอง กำลังเอนตัวอยู่บนเก้าอี้ก๊วยเพย** เมื่อเห็นฉู่เซ่าหลิงมา พระนางก็รีบยื่นมือเป็นเชิงให้เขาเข้ามาหา ฉู่เซ่าหลิงโขกศีรษะตามธรรมเนียม ไทเฮาหัวเราะเบาๆ "รีบลุกขึ้นมา นั่งข้างยา"

ไทเฮาลุกขึ้นนั่ง ให้ฉู่เซ่าหลิงนั่งข้างพระนางเพื่อพิศดูสีหน้าเขาอย่างละเอียด "ยังดี หลายวันมานี้อากาศเย็นขึ้น อุทยานบ๊ิไทอาบอุ่นดีหรือไม่ ไม่มีเตาใต้ดินจะหนาวหน่อย มิสู้...เจ้ากับหยางเอ๋อริยัยมาอยู่กับย่าที่นี้ดีกว่า คอยให้พื้นช่วงชานจิว***

* หมั้วมัว เป็นคำเรียกหญิงสูงวัย มีความหมายหลากหลาย ทั้งย่า ยาย แม่นม ป้า และยังเป็นคำเรียกหญิงรับใช้อาวุโสในเชิงยกย่อง รวมถึงนางข้าหลวงอาวุโสในวังด้วย

** เก้าอี้ก๊วยเพย คือตัวยาวที่มีเท้าแขนข้างหนึ่งให้เอนนอนได้ สตรีสูงศักดิ์ในวังเช่นก๊วยเพยนิยมใช้เอนกายพักผ่อนริยาบถ

*** ช่วงชานจิว หมายถึงช่องที่อากาศหนาวที่สุดในฤดูหนาว

ไปแล้วค่อยย้ายกลับ..."

อู่เซ่าหลิงรีบปฏิเสธ "มิกลัวรบกวนความสงบของเสด็จย่า แม้อุทยานนี้เทาจะไม่อบอุ่นเหมือนตำหนักฉืออัน แต่ไม่ได้หนาวถึงเพียงนั้น ถ่านไฟยังใช้งานได้ดีพะยะค่ะ"

ไทเฮาย่อมไม่กลัวหลานชายจะหนาวจนต้องให้คนเข้ามาอยู่ที่ตำหนักฉืออัน แม้ตำหนักขององค์ชายจะไม่มีเตาได้ดินแต่ก็มีเตากาเยานและอ่างไฟคอยให้ความอบอุ่นได้เหมือนฤดูวสันต์ เพียงแต่ระยะนี้ผู้คนในวังต่างไม่ค่อยให้ความสำคัญพาษาทที่ฮองเฮาเหลือทิ้งไว้ ยิ่งเป็นวันครบรอบวันสวรรคตของหลิงฮองเฮา ยิ่งทำให้ไทเฮาอยากช่วยเสริมอำนาจในวังให้พวกเขา อู่เซ่าหลิงเข้าใจเรื่องนี้ดี

เห็นสายตาของไทเฮาแล้ว อู่เซ่าหลิงพลันรู้สึกอบอุ่นใจ ซาติก่อนไทเฮาเอ็นดูเขามาก เสียตอนที่พระนางจากไปเร็ว แต่วันนี้ทุกอย่างกลับตาลปัตร ไม่ต้องสงสัยเลยว่าความรักของไทเฮาจะเป็นตัวช่วยสำคัญของเขา

ระหว่างที่ย่าหลานสองคนกำลังคุยกัน ซุนหม่วมัวก็เข้ามาแจ้งว่า "ไทเฮาเพคะ ลี้ก๊วยเฟย ซูเฟย และบรรดาเหนียงเหนียง* จากตำหนักต่างๆ มาขอคารวะเพคะ"

อู่เซ่าหลิงได้ยินดังนั้นจึงลุกขึ้น แต่ยังไม่ทันที่เขาจะได้คุกเข่าลง ไทเฮาก็รีบบอกก่อน "หลิงเออร์ไม่ต้องไป พวกนางแค่มาพูดคุยสองสามประโยค อาหารกลางวันมีเปิดแปดสมบัติที่เจ้าชอบกิน วันนี้เจ้าอยู่เป็นเพื่อนย่าที่นี้ก่อนนะ"

อู่เซ่าหลิงฟังก็รู้สึกระแงที่แย่งแคลงใจไม่หายว่าลีเฟยกลายเป็นลี้ก๊วยเฟยตั้งแต่เมื่อไร ซาติก่อนนางถูกตนกดไว้ตลอด สุดท้ายเพื่อรักษาชีวิตของอู่เซ่าหลิงเขาจึงจำเป็นต้องช่วยนางให้ขึ้นสู่ตำแหน่งฮองเฮา ซึ่งในระหว่างนั้นลีเฟยก็ไม่เคยได้ตำแหน่งลี้ก๊วยเฟยมาก่อน?

ไทเฮาหันไปมองซุนหม่วมัว นางเข้าใจจึงหันตัวไปเชิญบรรดาสนมเข้ามา ทุกคนไม่ว่าอู่เซ่าหลิงอยู่ที่นี่ด้วย พอทำความเคารพซึ่งกันและกันเสร็จก็นั่งลง อู่เซ่าหลิงยังคงถูกไทเฮารั้งไว้ให้นั่งอยู่ข้างกาย

* เหนียงเหนียง เป็นคำเรียกสตรีวัยศดักดิ์ในวัง

"ตำหนักของไทเฮาอบอุ่น ดอกสุ่ยเซียน* จึงบานได้งดงามกว่าที่ตำหนักของหม่อมฉันมากนัก" ลี้ก๊วยเพยนั่งถัดจากไทเฮาออกไปทางด้านซ้าย นางลูบปิ่นดอกไม้ไหวที่ท่าจากปะการังข้างจอมผมเบาๆ ขณะพูดด้วยรอยยิ้ม "อย่างไรภูมิลักษณะที่ตำหนักจื่ออันแห่งนี้ย่อมดีที่สุด"

ไทเฮาฟังแล้วหัวเราะเบาๆ "ตำหนักของข้าแคว้นกว่าหน้อย เมื่อครู่ข้าเพิ่งบอกให้หลิงเอ๋อร์ย้ายมาอยู่กับข้าที่นี่ เดือนสิบอากาศหนาว เด็กคนนี้ได้รับการทะนุถนอมกลม่อมเกลี้ยงมาตั้งแต่เล็ก เจ็บบอดๆ แดๆ ไม่ขาด ต้องให้อยู่ในสายตาข้าจึงจะวางใจ"

เหล่าสนมนางในได้ยินแล้วระทึก ไทเฮาทำเช่นนั้นหมายความว่าอะไร

หมู่เธอหลังหันไปมองไทเฮาพร้อมกับคนอื่นๆ ใบหน้าของลี้ก๊วยเพยเปลี่ยนสี ทำให้หมู่เธอหลังแอบอึดอัดในใจ สมัยที่สองเธอยังมีชีวิตอยู่ลี้เพยเป็นผู้ที่ได้รับการโปรดปรานจากฮ่องเต้มากที่สุด นางจึงอาศัยพระเมตตาแห่งซึ่งความโดดเด่นไปจากหลังสองเธอไม่น้อยและคอยหาเรื่องมากดตีระสองเธอไว้ หากสองเธอมีใ้คนสุขุม รู้จักรักษาเกียรติ ไม่รู้ว่าจะเกิดเรื่องน่าขบขันขึ้นมากน้อยเพียงใด ไทเฮาเป็นน้ำแท้ๆ ของหลังสองเธอย่อมต้องเกลียดชังลี้เพย แต่เพราะเห็นแก่ที่ลี้เพยให้กำเนิดองค์ชายรองหมู่เธอห้วนและได้รับความโปรดปรานจากฮ่องเต้ถึงได้ยอมละเว้นนาง ทว่าในเวลานี้หลังสองเธอก็จากไปได้หนึ่งปีแล้ว ทำให้บรรดาสนมนางในกลุ่มนี้พากันกระสับกระส่าย

ลี้ก๊วยเพยในเวลานี้ยังไม่มีรากฐานที่มั่นคง ในขณะที่หมู่เธอหลังได้รับการสนับสนุนจากไทเฮา คราวนี้เขาจะไม่ให้ทางยอมให้สตรีนางนี้ก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งสองเธอเป็นอันขาด หมู่เธอหลังหัวเราะอย่างเย็นชาอยู่ในใจ ตำแหน่งของมารดาแท้ๆ ของเขา ลี้ก๊วยเพยไม่คู่ควร

บรรดาสนมนางในที่มีตำแหน่งสูงในตอนนั้น นอกจากลี้ก๊วยเพยแล้วยังมีซูเพยซึ่งมีโอรสธิดาหนึ่งคู่ องค์หญิงใหญ่ออกเรือนไปเมื่อปีก่อน ส่วนองค์ชายห้าเพิ่งจะอายุเจ็ดปี เพราะซูเพยมีชาติกำเนิดต่ำต้อยนางจึงอยู่ในระเบียบกฎเกณฑ์ดีมาก ไม่เคยคิดเหลวไหลถึงสิ่งที่ไม่ใช่ของตน หมู่เธอหลังจึงไม่จำเป็นต้องใส่ใจนาง

* ดอกสุ่ยเซียน หมายถึงดอกแดฟโฟดิล

มากนัก

มองเลยไปทางด้านหลัง หนึ่งก๊วยเหรินที่นั่งอยู่ปลายแถวชั้นสายตา ขึ้นมาลอบฟังกิริยาให้รู้เข้าหลัง หนึ่งก๊วยเหรินเคยเป็นนางกำนัลกวาดพื้นของ วังเจิ้งเจียน เกิดโชคดีได้รับการแต่งตั้งให้เป็นก๊วยเหริน แต่ไม่นานฮ่องเต้ก็สูญเสีย ความโปรดปรานในตัวนาง ก๊วยเหรินตัวเล็กๆ ที่ไม่ได้รับการสนับสนุนจาก สกกุลเดิมที่มีความเข้มแข็ง ซ้ำยังสูญเสียความโปรดปรานแล้วยอมใช้ชีวิต อยู่ในวังด้วยความยากลำบาก ยามนั้นหนึ่งก๊วยเหรินถูกเหล่าสนมนางในในวัง กลั่นแกล้งรังแกอย่างหนัก โชคดีที่หลังฮ่องเฮาช่วยดูแล ทำให้นางสามารถ รักษาชีวิตเอาไว้ได้ ภายหลังนางได้ให้กำเนิดองค์หญิงหนึ่งคนจึงได้มีที่ทางอยู่ใน วังหลวง

หนึ่งก๊วยเหรินระลึกถึงความเมตตาของหลังฮ่องเฮามาโดยตลอดจึง ถวายความจงรักภักดีให้แก่พระนางอย่างเต็มที่ หลังจากทีหลังฮ่องเฮาจากไป นางยังคงให้ความเคารพยกย่องอยู่เช่นเดิมกับนางเช่นเดิม ทำให้ผู้หลัง ใจกว้างใจนางอย่างมาก

ระหว่างที่ผู้หลังกำลังคิดนั้นคิดนี้ สายตาของไทเฮาก็กวาดมองไปเห็น สีหน้าของทุกคน พระนางเอ่ยซ้ำๆ ว่า "เพียงแต่เด็กคนนี้อยู่ในระเบียบกฎเกณฑ์ ยี่ง เกรงว่าจะเป็นการทวนใจข้าจึงไม่ยอมมา..." ไทเฮาลูบหลังผู้หลังเบาๆ น้ำเสียงเอื้อเอ็นดู "สมกับเป็นโอรสในฮ่องเฮา รู้จักหนักเบาเป็นที่สุด"

ซูเฟยถวายนางอยู่ในวังมาเป็นระยะเวลาหลายปี ย่อมต้องรู้ว่าไทเฮา อยากพูดสิ่งใด เมื่อได้ยินดังนั้นนางจึงเอ่ยด้วยรอยยิ้ม "จริงด้วย มิใช่หม่อมฉัน พุดเอง แต่ในบรรดาโอรส องค์ชายใหญ่เป็นบุตรภรรยาเอกและเป็นบุตรคนโต ย่อมมีจรรยามารยาทสมกับราชสกุลเหนือผู้อื่น หม่อมฉันพุดกับซูเยอเอ๋อร์ เป็นประจำว่าให้ดูพี่ใหญ่ไว้เป็นตัวอย่าง เมื่อโตแล้วให้รู้ความเช่นนี้บ้าง"

ผู้หลังส่ายคางให้ถือกำเนิดจากซูเฟย ตามปกติเด็กน้อยเป็น ที่โปรดปรานของไทเฮาอย่างมาก พระนางจึงหัวเราะเอ่ย "ซูเยอเอ๋อร์ยังเล็ก ไหนเลย จะเข้าใจเรื่องพวกนี้"

สี่ก๊วยเหยค่อนข้างกระสับกระส่าย ปลายนิ้วสีแดงสดไล่จากเข้าไปในผ้าเช็ดหน้า

องค์ชายรองอยู่หัวหนว่นของนางต้องพ่ายแพ้ให้แก่บุตรคนโตในภรรยาเอก หลัง
สองเต๋ยขึ้นครองราชย์ สกุลเจินที่เป็นสกุลเดิมของนางก็ค่อยๆ ยืนหยัดขึ้นมาได้
หลังหลิงฮองเฮาจากไปนางก็ได้เลื่อนตำแหน่งเป็นก๊วยเพย ถือครองตราหงส์
เป็นใหญ่ในฝ่ายใน

ใบหน้าของลี้ก๊วยเพยเรียบเฉย นางหัวเราะเสียงเย็นอยู่ในใจ ขอเพียงนาง
ได้รับการแต่งตั้งเป็นฮองเฮา อยู่หัวหนว่นของนางย่อมกลายเป็นบุตรภรรยาเอก
ตำแหน่งบุตรชายของฮองเฮาคนแรกจะไม่มีใครคัดค้านอีกต่อไป และ
มีโอกาสที่บุตรของนางจะได้รับการสถาปนาเป็นรัชทายาทมากกว่าอยู่หัวหลัง
ที่ปราศจากการดลใจให้กำเนิด

ลี้ก๊วยเพยหัวเราะเบาๆ "จะว่าไปแล้วหม่อมฉันนึกถึงเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้
เมื่อวานคนของสำนักพระราชวังมาสอบถามหม่อมฉันว่าไม้กฤษณาที่ได้รับมา
เป็นเครื่องบรรณาการปีนี้จะจัดสรรอย่างไรดี"

เนื่องจากไทเฮาไม่โปรดเครื่องหอม ที่ผ่านมาเครื่องหอมชนิดนี้จึงถูกส่งไป
ที่วังเฟิงหวาของฮองเฮา ทว่าเวลานี้ เออ..." ลี้ก๊วยเพยก้มหน้า ขอบตาแดงเรื่อ
นางสิ้นศรัทธา "สำนักพระราชวังไม่กลัวแบ่งสันไม้กฤษณาเอง ปีนี้หม่อมฉันเป็น
คนจัดการเรื่องเหล่านี้ แต่ไม่กลัวถ้อยอภิสัทธินี้ จึงตั้งใจมาทูลถามความคิดเห็น
ของไทเฮาว่าจะให้เก็บไว้ที่สำนักพระราชวังเพื่อให้ฮองเฮาองค์ใหม่ใช้ หรือ...
แบ่งสันให้ผู้อื่นดี?"

ซูเพยปิดฝาถ้วยชา หัวเราะเบาๆ พลางเอ่ย "น้องสาวทำเช่นนั้นหมายความว่า
อะไร แบ่งสันให้ผู้อื่น? แต่ไหนแต่ไรมาไม้กฤษณามีเชื้ออยู่แต่ในวังหลวง จะแบ่งสัน
ให้ผู้อื่นได้ได้เล่า หรือจะให้ตัวน้องสาวเอง?"

"พี่สาวล้อเล่นแล้ว น้องเพียงอยากได้ความคิดเห็นจากไทเฮาเท่านั้น"
ลี้ก๊วยเพยไม่โกรธที่ถูกซูเพยพูดแทงใจ เมื่อเวลานี้นางมีอำนาจมหาศาลอยู่ใน
วังหลวง ขาดแค่ตำแหน่งเพียงอย่างเดียว ถ้าอยากใช้ไม้กฤษณาก่อนจะมีปัญหา
อะไร นางอยากให้ทั้งวังรับรู้เต็มทั่วว่ายามนี้ผู้ใดคือผู้ถือครองตราหงส์ ลี้ก๊วยเพย
หัวเราะเบาๆ "น้องเพียงรู้ลึกว่าเวลานี้ฝ่ายในไม่มีผู้ใด หากปล่อยเครื่องหอมล้ำค่า
ที่ได้รับเข้ามาเป็นบรรณาการทิ้งไว้ให้เสียเปล่าย่อมเป็นความผิด"

ไทเฮามองลึกๆเพยกับทูลเพยด้วยสายตาเยือกเย็น พุดซ้ำๆ "ไม่ว่าคุณจะไม่เพียงให้กลิ่นสุกหอมหรูหรา แต่ยังเป็นตัวยาล้ำค่า หากใช้เป็นประจำจะส่งผลดีต่อร่างกาย..."

ไทเฮาหลับตาพรางสลดมหายใจเข้าปอดลึก พระนางหันไปส่งยิ้มให้ฉู่เซาหลัง "ที่เจ้ารมตัวมาวันนี้ก็เป็นเครื่องหอมชนิดนี้ เจ้าไปเอามาจากที่ใดหรือ"

ฉู่เซาหลังก้มหน้า "หลานจะไปเอามาจากที่ใดได้ นี่เป็นของที่เสด็จแม่ทิ้งไว้ให้ ที่จริงก็เหลืออยู่ไม่มากแล้ว แต่หลานจะจุดทุกครั้งเวลาคิดถึงเสด็จแม่เมื่อคืน...หลานจุดไปเล็กน้อย ทำให้เวลานี้มีกลิ่นติดตัวพะยะค่ะ"

ไทเฮารบายลมมหายใจ พุดเสียงอ่อน "เมื่อวานเป็นวันครบรอบวันตายเสด็จแม่เจ้า คิดถึงก็คิดไปเถอะ เจ้ามีความกตัญญู และของสิ่งนี้ก็เป็นที่น่าใจที่เสด็จแม่มีต่อเจ้า ในเมื่อเป็นเช่นนั้น...ลึกๆเพย แจึงดำนักรบราชวังว่าให้ส่งไม้กฤษณาที่ได้รับมาเป็นบรรณาการของปีนีไปที่อุทยานปีเพา หนึ่งเพื่อทดแทนความคิดถึงมารดาของเธอ และสองการมเครื่องหอมชนิดนี้เป็นประจำย่อมดีต่อสุขภาพของหลิงเออร์ คอยให้ฮองเต้แต่งตั้งสองเฮาองค์ใหม่แล้วเราค่อยมาจัดสรรกันใหม่อีกที"

ไม่ว่าอย่างไรลึกๆเพยก็คิดไม่ถึงว่าผลจะออกมาเป็นเช่นนี้ นางชะงักก่อนผินยิ้ม "เรื่องนี้...แต่ไรมาเครื่องหอมชนิดนี้จะใช้กันเฉพาะในวังหลวง มาวันนี้หากมอบให้องค์ชายใหญ่ เกรงว่าจะผิดกฎ..."

"นี่มิใช่เรื่องที่เจ้าจะพูดได้..." ไทเฮาคลึงเตาอุ่นมือเงินเกาะลายในมือซ้ำๆ "หากปล่อยของเหล่านี้ไว้ให้เสียเปล่าย่อมเป็นความผิด ในเมื่อในวังไม่มีคนให้และองค์ชายใหญ่ก็ใช้มันจนคุ้นชินแล้ว การมอบให้เขาจะมีสิ่งใดไม่เหมาะสมกัน"

ลึกๆเพยยอมไม่กล้าต่อปากต่อคำกับไทเฮา นางรีบก้มหน้าลงพุดยิ้มๆ "เช่นนั้นดี ไทเฮาทรงคิดอ่านได้รอบคอบ หม่อมฉันจะกลับไปแจ้งพวกเขาพะยะ"

ฉู่เซาหลังคุกเข่าขอบพระทัย ไทเฮายิ้มแล้วดึงตัวเขาขึ้นมา โบกหน้าฉายแววเมตตาเช่นเดิม

กลิ่นลมนานาไม่ใหญ่ไม่เล็กภายในตำหนักฉื่ออันถูกไทเฮาสลายให้หายไปอย่างง่ายดาย ไทเฮาอายุมากแล้ว แต่ยังคงมีความคิดอ่านกระฉับดุจกระจกวา

ความรักใคร่ของสองเต้าทำให้คนบางคนบังเกิดความคิดที่ไม่สมควร ไทเฮา มองรอยยิ้มบนใบหน้าของลีเกียเพยพลางหัวเราะเย็นชาอยู่ในใจ *ช่วงคิดฝัน เหลวไหลเสียจริง*

คู่เฮาหลังได้รับการสนับสนุนจากไทเฮาทั้งในที่ลับและที่แจ้ง ทำให้เขามีความมั่นใจเพิ่มมากขึ้น ตอนกลางวันชายหนุ่มอยู่ในอาหารเป็นเพื่อนไทเฮา และสนทนากับท่านผู้อาวุโสเป็นนานสองนานกว่าจะออกจากตึกหนักอึ้งอัน ป่าวคนสนิทตามคู่เฮาหลังว่าอยากไปคารวะสองเต้าที่วังเจียนหรือไม่ คู่เฮาหลัง ไม่เอ่ยคำใด เพียงสั่งให้กลับวังเพราะเขายังไม่ได้พบกับคนสำคัญคนหนึ่ง

หลังกลับถึงอุทยานปี้ไท่ตอนยังไม่เลยยามเว่ย* ท้องฟ้าหมุกหมัว เริ่มมี หิมะตก หวันซุ่ยขอให้อู๋เซาหลังไปพักผ่อนแต่เขากลับส่ายหน้า ถู้อรมเดินไปที่ ประตูใหญ่ของอุทยานปี้ไท่ช้าๆ ตามองทางเดินด้านนอกอย่างเงิบๆ

คู่เฮาหลังบอกว่าต้องการชมหิมะและยืนอยู่เช่นนั้นถึงสองชั่วยามจน ล่วงเข้ายามโห่ยว ทันใดนั้นใครคนหนึ่งก็ย่ำหิมะเข้ามาด้วยท่าทางเดียวกับ ในความทรงจำ เพียงแต่เขาดูเด็กลงมาก ร่างกายยังไม่เติบโตเป็นผู้ใหญ่ ดูอายุ ไม่เกินสิบสามสิบสี่ปี ใบหน้าจิ้มลิ้มพริ้มเพรา เมื่อเห็นอู๋เซาหลังอยู่ที่ประตู ก็รีบเดินเข้าไปคุกเข่า พริบตานั่นมือที่ถู้อรมของอู๋เซาหลังก็สั่นระริก เขากล่าวด้วย เสียงแหบพร่า "เจ้าชื่ออะไร"

ผู้คุ้มกันหนุ่มน้อยคิดไม่ถึงว่าองค์ชายใหญ่จะพูดคุยกับเขา หัวใจ เต้นรัวเร็วเหมือนตีกลอง เขาตั้งสติก่อนก้มหน้าตอบว่า "เว่ยจี เว่ยที่แปลว่า พิทักษ์รักษา จีที่แปลว่าจ้าวขอรับ"

อู๋เซาหลังหลับตา "เว่ยจี เป็นชื่อที่ดี"

ผู้คุ้มกันน้อยเงยหน้าขึ้นมองอู๋เซาหลังอย่างงงๆ ใบหน้าของอู๋เซาหลัง นิ่งสนิท ก่อนพูดซ้ำๆ "เลื่อนตำแหน่งเว่ยจีเป็นผู้คุ้มกันชั้นสาม ทำงานรับใช้ ประจักษ์ตัว"

เว่ยจีไม่เคยคิดว่าเรื่องราวจะเป็นเช่นนี้ เขาอายุยังน้อย ความคิด ความอ่านใสซื่อ จึงได้แต่คุกเข่าอยู่บนพื้นโดยไม่รู้ว่าต้องกล่าวคำขอบคุณ

* ยามเว่ย คือช่วงเวลา 13.00 น. ถึง 15.00 น.

เด็กหนุ่มเงยหน้าขึ้นมองรูปร่างอย่างใจเมื่อด้านหลังมองดวงตาดำขลับ
ของเว่ยจีแล้วจับพลันนั้นหัวใจที่เฝ้ารออย่างกระสับกระส่ายก็นิ่งสงบลง

ตัวอย่าง

บทที่ 5

ฉู่เซ้าหลิงเอนตัวอยู่บนเตียงนุ่ม มีอถือนั่งสืออ่านอย่างใจลอย เมื่อครูเขาสอบถามหวังกงกง พบว่าลีเฟยได้รับการเลื่อนขั้นให้เป็นลี่ก๊วยเฟยเมื่อตอนเดือนแปดปีนี้ เวลานั้นนางเป็นใหญ่ในฝ่ายในแต่เพียงผู้เดียว อีกทั้งเงินจยาศินบิดาของลี่ก๊วยเฟยก็เป็นเสนาบดีกรมปกครอง เป็นขุนนางคนสำคัญในสภาขุนนางตัวเองได้รับความโปรดปรานแล้ว สกุลเดิมยังมีอำนาจมหาศาล ช້ายังมีบุตรชายอยู่ข้างกาย อาศัยเพียงเรื่องนี้การที่ลี่ก๊วยเฟยจะได้รับการแต่งตั้งเป็นฮ่องเฮาสู่ดอยที่ช้าหรือเร็วเท่านั้น

ทั้งหมดเป็นเพราะฮ่องเต้โปรดปรานอนุภรรยามากจนเกินไป... ฉู่เซ้าหลิงนวดหัวคิด เขากับฮ่องเต้ไม่เคยสนิทสนมกัน ตลอดระยะเวลาหลายสิบปีที่ฮ่องเต้อภิเษกกับฮ่องเฮา ต่างฝ่ายต่างให้ความเคารพยกย่องกันราวพหาว ไม่รักแต่ไม่เบียดเบียน ทว่าฮ่องเต้กลับหน้ามีดตามัว โอนอ่อนผ่อนตามสนมคนโปรดมากจนเกินไป ทำให้ฮ่องเฮาที่อยู่ในวังหลวงต้องวางตัวลำบากหลายครั้ง ตอนนั้นฉู่เซ้าหลิงยังเล็ก ทุกครั้งที่เห็นเสด็จแม่แอบหลังน้ำตาหลังผู้คนเขาก็รู้สึกเสียใจตาม ฮ่องเฮาเป็นสตรีที่ถือกำเนิดจากจวนเจือจวินโหว เป็นบุตรสาวตระกูลขุนนางผู้ทรงอำนาจ ได้รับการยกย่องและเป็นที่รักใคร่เอ็นดูมาตั้งแต่เล็ก ไม่มีทางทำเรื่องแย่งชิงความโปรดปรานใดๆ เบื้องหลังของความมั่งคั่งสูงส่งคือความเดียวดายอันยาวนาน ทุกคืนทุกวันฉู่เซ้าหลิงต้องทนกล้ำกลืนกับความอยู่ติธรรมของฮ่องเต้เป็นเหตุให้ฉู่เซ้าหลิงไม่สามารถให้ความเคารพฮ่องเต้ได้จากใจจริง

เรื่องเร่งด่วนในเวลานี้คือการตั้งสี่ก๊วยเพยลงจากหลังม้า เพราะถ้านางอยู่ดีมีสุขเกินไป ตัวเขาอย่ามไม่มีความสุขและจวนจี้จวินโหวงของท่านตาที่อยู่นอกวังเองก็จะพลอยสะเทือนไปด้วย ส่วนเรื่องคู่เซาหยาง เวลานั้นคู่เซาหลังยังไม่คิดจะทำสิ่งใด มิใช่เพราะเขาเห็นแก่ความสัมพันธ์อันยาวนาน แต่เป็นเพราะตราบไต่ที่เขายังไม่ได้กำจัดอุปสรรคตรงหน้าให้หมดจด น้องชายแสนดีของตนอย่ามไม่มีทางทำอะไรตนเดือดขาด เรื่องนี้ทำให้คู่เซาหลังรู้สึกสับสนใจอย่างมาก

"องค์ชาย ผู้คุ้มกันเว่ย เว่ยจี้ มาแล้วขอรับ" เมื่อครูหวังกงกงได้รับคำสั่งจากคู่เซาหลัง เขาจึงพาเว่ยจี้ไปที่สำนักพระราชวังเพื่อสลักป้ายห้อยเอวและรับเสื้อผ้า เวลานั้นเว่ยจี้อยู่ในชุดขุนวมของผู้คุ้มกันชั้นสามเรียบร้อย มันช่วยเน้นให้เห็นถึงความหมดจดสุดโต่มากขึ้น คู่เซาหลังมองเครื่องประดับบนตัวของเว่ยจี้แล้วพลันบังเกิดความรู้สึกสงสาร เพราะเมื่อชาติก่อนต้องคอยจนถึงตาย เว่ยจี้จึงจะได้สวมชุดนี้

หวังมู่หาน หวังกงกงผู้นี้ทำงานรับใช้อยู่ข้างคู่เซาหลังมาหลายปี ต่อให้ไม่พูดเขาก็พอจะคาดเดาหรือทำความเข้าใจความคิดของเจ้านายได้บ้าง การที่ลู่วู่เซาหลังถามถึงเว่ยจี้นั้นก็ทำให้หวังกงกงเอะใจ ยิ่งกลับมาเห็นสายตาดอนที่คู่เซาหลังเจอเว่ยจี้ด้วยแล้ว เมื่อพิศมองใบหน้าของเว่ยจี้ก็ทำให้พอจะเข้าใจได้ว่าราวเจ็ดแปดส่วน เพราะเว่ยจี้มีใบหน้าจิ้มลิ้มพริ้มเพรา แม้จะไม่ถึงขั้นรูปโฉมงดงามตรึงตราอย่างคู่เซาหลังแต่ก็นับได้ว่าไม่เลว หวังกงกงส่งสายตาไปให้ผู้รับใช้ฝ่ายในคอยตามเขาออกไป

เว่ยจี้ลืบทบตนตัวอย่างไม่ค่อยมั่นใจ เพราะตำแหน่งผู้คุ้มกันชั้นสามเทียบเท่ากับตำแหน่งขุนนางฝ่ายขุนห้าเต็มขั้น ปีนี้เว่ยจี้เพิ่งจะอายุเต็มสิบสี่ทำงานอยู่ข้างกายคู่เซาหลังไม่ถึงหนึ่งปีและไม่ค่อยได้พบเจอกับคู่เซาหลังด้วยซ้ำ แต่ลู่วู่ ผู้เป็นนายกลับให้ความสำคัญ มันทำให้เขารู้สึกกระวนกระวายใจอย่างมาก

คู่เซาหลังมองท่าทางระแวงระวังของเว่ยจี้แล้วก็ยิ้ม เขากวักมือเรียกเว่ยจี้ให้เดินเข้าไปใกล้ หัวเราะเบาๆ พลางเอ่ย "ตอนแรกว่าจะตั้งเจ้าเป็นผู้คุ้มกันชั้นหนึ่งเพียงแต่เจ้าอายุน้อยเกินไป ไม่เหมาะสม และกลัวว่าถ้าเลื่อนชั้นเร็วเกินไปจะเป็น

การหาเรื่องให้เจ้า เช่นนั้นก็เป็นอย่างนี้ไปก่อนแล้วกัน"

สำหรับเวยจี ตำแหน่งผู้คุ้มกันชั้นสามนี้เป็นเหมือนขนมเบี๊ยะไส้เนื้อที่ตกลงมาจากฟ้า* ไหนเลยที่เขาจะคิดฝันถึงตำแหน่งผู้คุ้มกันชั้นหนึ่ง เด็กหนุ่มได้ยินดังนั้นก็รีบบอก "ผู้น้อยมิกล้า ผู้น้อยยังไม่ได้ทำประโยชน์ใดๆ ให้องค์ชาย แต่ตอนนี้ได้เป็นผู้คุ้มกันชั้นสามก็รู้สึกกลัวมากพอแล้ว ผู้น้อย..."

"กลัว?" ฉูเซาหลังหัวเราะเบาๆ "เช่นนั้นต่อไปเจ้า...ช่างเถอะ ไม่ขู่เจ้าดีกว่า เพราะสิ่งที่ข้าให้ เป็นสิ่งที่เจ้าสมควรได้รับทั้งนั้น"

ฉูเซาหลังหยิบทะเบียนเรือนของเวยจีที่อยู่บนโต๊ะขึ้นมาอ่านอย่างละเอียด พุดเสียงนิบ "บิดาเจ้าคือแม่ทัพเพิ่นหย่ง นามเวยหมิง พี่ชายคนโตเวยจิ้น เป็นรองผู้บัญชาการค่ายเสี่ยวฉี ดูจากครอบครัวเจ้า หากเข้าวังก็น่าจะไปอยู่ที่วังเฉิงเฉียนเพื่อจะได้มีหนทางได้ทำงานเป็นราชองครักษ์ เหตุใดจึงมาอยู่กับข้าได้"

คนข้างกายฉูเซาหลังทำงานรวดเร็วมาก ประวัติครอบครัวของเวยจีจึงถูกจัดเตรียมและถูกส่งมาให้ฉูเซาหลังนานแล้ว สกุลเวยถือเป็นตระกูลขุนนางใหญ่ ปู่ทวดของเวยจีแต่งงานกับองค์หญิง เพียงแต่หลายสิบปีมานี้สกุลเวยค่อยๆ ตกต่ำ บรรดาศักดิ์ที่ถูกส่งต่อให้เวยหมิงบิดาของเวยจีจึงเหลือแต่ตำแหน่งทางการทหารชั้นหนึ่ง ไม่มีอำนาจที่แท้จริง ทำให้ครอบครัวค่อนข้างลำบาก

เคยมีคนถามเวยจีด้วยคำถามเดียวกับฉูเซาหลัง และได้คำตอบว่าเป็นเพราะเวยหมิงเห็นว่าบุตรชายไม่ค่อยรู้เรื่องรู้ราว แต่ไม่มีผู้ใดล่วงรู้ความในใจของเวยจี ยิ่งเวลานี้อยู่ต่อหน้าฉูเซาหลังเขายิ่งพูดออกไปไม่ได้ เวยจีสันตวิระตอบเสียงเบา "ผู้น้อยเผลอมาบัญญัติ ไม่อาจถวายงานฝ่าบาท ขอเพียงสามารถทำประโยชน์ให้แก่องค์ชายได้ เท่านั้นก็พอใจแล้ว"

ถึงเวยจีไม่พูด ฉูเซาหลังก็พอจะรู้คร่าวๆ แล้วว่าการที่เวยจีไม่ไปถวายงานฝ่าบาท แต่กลับมาทำงานอยู่เฉิบๆ ข้างกายเขาเช่นนี้ คิดว่าสกุลเวยคงไม่มีสีหน้าดีๆ ให้เด็กหนุ่มเห็น เวลานั้นเวยจีอายุสิบสี่ปี เข้าวังตอนอายุสิบสาม ฉูเซาหลังคิดถึงความลำบากที่เวยจีได้รับมาตลอดหนึ่งปีแล้วก็รู้สึกปวดใจ เขาดึงมือเวยจีมาจับไว้และพุดเสียงนุ่ม "ความจงรักภักดีของเจ้าข้ารู้แน่แท้ใจดี ข้าจะไม่ทรยศ

* ขนมเบี๊ยะไส้เนื้อที่ตกลงมาจากฟ้า เป็นการอุปมาถึงสิ่งดีๆ ที่เกิดขึ้นอย่างไม่คาดฝัน

ต่อน้ำใจของเจ้าเป็นอันขาด"

สิ่งที่อยู่ในใจของฉู่เซาหลังคือภาพของเว่ยจีที่นอนจมกองเลือดเพื่อเขา ในชาติก่อน กับท่าทางที่ต้องทนรับความลำบากเพื่อเขาตั้งแต่วัยเยาว์ในชาตินี้ มันทำให้เขารู้สึกหวั่นไหวจนต้องร้องเวยของเว่ยจีเข้ามาอกอด พูดเสียงเบาว่า "เจ้าวางใจได้ ต่อไปข้าจะไม่ให้เจ้าต้องลำบากอีก..."

ไหนเลยที่เว่ยจีจะเคยมีประสบการณ์เช่นนี้ เขาถึงกับสติแตก ก้าวถอยหลังหนึ่งก้าวไปคุกเข่า พูดเสียงสั่น "องค์ชาย...ผู้น้อย...ผู้น้อยมิกล้า..."

แขนของฉู่เซาหลังยังยกค้าง เขามองเว่ยจีที่คุกเข่าอยู่บนพื้นด้วยอาการซังกะเล็กน้อย แม้ริมฝีปากบาง แต่ยังคงขำ "ข้าเพียงล้อเจ้าเล่น ช่างเถอะ ออกไปได้แล้ว"

เว่ยจียังคงกระสับกระส่าย เขารับใบกสิระะให้ฉู่เซาหลังหนึ่งครั้งก่อนถอยออกไป

หวังกงกเห็นเว่ยจีออกจากตำหนักไปอย่างตื่นๆ ก็รู้ว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้นจึงทอยเท้าเข้าไปด้านใน พบฉู่เซาหลังนั่งหน้ามืออยู่บนเก้าอี้จึงตามคาด หวังกงกมีฐานะเป็นขุนนางคนสนิทของฉู่เซาหลัง ย่อมต้องเป็นกังวลแทนนายในเรื่องนี้ หวังกงกคิดแล้วก็เดินเข้าไปกระซิบถาม "องค์ชาย...เว่ยจีไม่รู้ประวัติประสาอะไรหรือไม่ ถึงได้ไม่ให้เกียรติกันเลย"

ฉู่เซาหลังหัวเราะเบาๆ จัดแต่งเสื้อผ้าให้เรียบร้อย เขาหลับเส้นไหมที่เอวพลางสายหน้า "ไม่มีอะไร เขาดีมาก ข้าใจร้อนไปเอง"

หวังกงกเห็นฉู่เซาหลังไม่โกรธก็รู้สึกสบายใจ เขาเดินเข้าไปเก็บโต๊ะพลางพูดเสียงเนิบ "องค์ชายก็เห็นว่าแม้เว่ยจีจะมีตำแหน่งไม่สูง แต่เขาก็เป็นทายาทของขุนนางบรรดาศักดิ์ ค่อนข้างมีความหยิ่งทะนง หากองค์ชายขึ้นชอบเขาจริงมิสู้ให้ข่าวไปคุยกับเขา เสนอผลประโยชน์ให้และขมุ่สักสองสามประโยค เขาอายุยังน้อย คิดว่าคงไม่กล้าทำสิ่งใด"

ฉู่เซาหลังส่ายหน้า "ข้าไม่ได้อยากได้เขามาเป็นชายบำเรอ...ช่างเถิด ข้าคิดไม่รอบคอบเอง เจ้าอย่าไปพูดอะไรกับเขามาก ให้คอยดูไป อย่าให้ใครรังแกเขา หากเขาขาดสิ่งใดและตัวข้าคิดไม่ถึงเจ้าก็ช่วยเอาไปเพิ่มให้ อย่างอื่น

ข้าจะคิดเอง"

ครั้งนี้หวังกงกอ่านความคิดของฉู่เซาหลังไม่ออก ทำได้เพียงโค้งกายรับคำ
"ขอรับ"

หนึ่งราตรีผ่านไปอย่างเงียบงัน เช้าวันที่สอง ตอนฉู่เซาหลังเตรียมไปที
สำนักศึกษาหลวง ฉู่เซาหยางก็มา

องค์ชายสี่เป็นแขกประจำของอุทยานปีไท่ ข้างนอกจึงไม่ได้เข้ามาแจ้ง
ก่อน ปล่อยให้ฉู่เซาหยางเดินเข้ามาเอง ใบหน้าเขาเต็มไปด้วยรอยยิ้ม พุดเสียง
กลั้วหัวเราะว่า "พี่ใหญ่ ข้าได้ยินว่าเมื่อวานท่านไปขมลิ้ก้วยเพยที่ต่านหั่นจื่ออัน
ท่านรู้หรือไม่ว่าเมื่อวานนางเอาแต่ปั่นป่วนศิระะ ต้องเชิญหมอหลวงมาจัดยา
ทำเอาვნันกันไปทั้งคืน"

ฉู่เซาหลังมองหน้าฉู่เซาหยางนิ่ง น้องชายของเขายังมีใบหน้าใสที่อบวิสุทธิ
เช่นเดียวกับในความทรงจำ แลดูน่ารักน่าเอ็นดู ฉู่เซาหลังหัวเราะเบาๆ "การขาวเจ้า
เร็วจริง"

ฉู่เซาหยางหัวเราะ "ข้ายอมต้องพอรู้เรื่องของวังหลินจื่อตืออยู่แล้ว ฮ่าๆ
พี่ใหญ่ ท่านควรทำเช่นนี้ ขวยโอกาสเล่นงานลิ้ก้วยเพยสักตั้ง และถ้าจะดีที่สุดคือ
ทำให้นางปวดศิระะไม่หายได้เลย!"

ฉู่เซาหลังยิ้มแต่ไม่ตอบ ฉู่เซาหยางกลอกตาพรางพุดยิ้มๆ "พี่ใหญ่
จะทำให้ลิ้ก้วยเพยลำบากคนเดียวคงไม่ได้ ต้องทำให้เสด็จพ่อไม่โปรดพี่รองด้วย
ตราบดีที่พี่รองยังอยู่ ต่อให้ลิ้มลิ้ก้วยเพยสำเร็จก็ไม่มีประโยชน์"

ฉู่เซาหลังเงยหน้าเล็กน้อยเพื่อให้นางกำนัลผูกเชือกที่เสื้อคลุมให้ เขา
หันไปมองฉู่เซาหยางและมอบรอยยิ้มพี่ชายที่แสนดีให้พรางผงกศิระะ "เรื่องนี้
ข้ารู้"

พอฉู่เซาหลังเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จ ทั้งคู่ก็ไปที่สำนักศึกษาหลวงด้วยกัน
ระหว่างนั้นฉู่เซาหยางยังเอาแต่ปั่น "จริงสิ พี่ใหญ่ คราวหน้าตอนท่านไป
ต่านหั่นจื่ออันพาข้าไปด้วยสิ พวกเราไปคารวะไท่เฮาพร้อมกันน่าจะดีกว่า"

ฉู่เซาหลังยิ้มพรางผงกศิระะ "ได้"

สองพี่น้องสนิทสนมกันเป็นพิเศษ

ช่วงเที่ยงอุ้งเช้าหลังกลับไปอุทยานบึงเทเว เวชียืนอยู่นอกตำหนักกับพวกผู้คุ้มกัน เมื่อเห็นอุ้งเช้าหลังก็เดินเข้าไปทำความเคารพ อุ้งเช้าหลังมองเวชียืนคนหนึ่งโดยไม่เอ่ยคำใด เขาตรงเข้าไปในตำหนักบรรทม แต่พอเข้าไปที่ตำหนักด้านในแล้วเขากลับสั่งหรงกงกว่าต่อไปอย่าให้เวชียืนอยู่นอกตำหนักอีก เพราะอากาศช่วงชานจิวต่อให้สวมเสื้อผ้ามากกว่านี้ก็ยังไม่ไหว

เมื่อคืนหลังเวชียืนจากไปอุ้งเช้าหลังครุ่นคิดอยู่นาน ตามเหตุผลแล้วการที่เวชียืนไม่ไปวังเจิ้งเฉียนแต่มาอยู่กับเขาก็น่าจะเป็นเพราะมีใจให้เขา แต่เพราะเหตุใดเวลาที่ตนเข้าไปใกล้อีกฝ่าย เวชียืนจึงฉีกตนออกมา แม้ชาติก่อนอุ้งเช้าหลังจะมีภรรยาและอนุ แต่กลับไม่ค่อยเข้าใจเรื่องความรักเท่าไรนัก ท่าทีของเวชียืนตอนนี้จึงทำให้เขางวยงง

ชาติก่อนข้างกายของอุ้งเช้าหลังมีบุรุษหลายคน ดังนั้นการยอมรับบุรุษสักคนสำหรับเขาไม่ใช่เรื่องยาก ทว่าเวชียืนมีความหมายพิเศษต่อเขาไม่น้อย แต่ดูเหมือนอีกฝ่ายจะไม่ได้คิดเช่นนั้น

อุ้งเช้าหลังมีใจทะนุถนอมเขา แต่เวชียืนกลับไม่ต้องการ

อุ้งเช้าหลังพบว่าตนมีความอดทนต่อเวชียืนมากกว่าปกติเพราะเขาไม่เอ่ยปากบังคับฝืนใจเจ้าตัว อีกอย่างเวชียืนอายุน้อย ต่อให้รู้จักรักแต่คิดว่าคงยังหวาดกลัวความรัก สิ่งที่อุ้งเช้าหลังมีคือเวลา เขายอมสามารถคอยให้ผู้คุ้มกันหนุนน่วยของตนค่อยๆ เติบโตขึ้นได้

บทที่ 6

นับตั้งแต่นั้นฉันอยู่ซาหิงไม่ได้พูดคุยกับเว่ยจีมาก เพียงแต่ให้เขามาอยู่ข้างกายทุกวัน เว่ยจีเองก็ว่าง่ายเพราะชื่นชมในตัวฉันซึ่งเป็นทุนเดิมและเฝ้าคิดถึงแต่อีกฝ่ายเสมอ ทว่าแม้เว่ยจีจะได้รับการปฏิบัติจากฉันหลังเช่นนี้ ตัวเขากลับไม่กล้าแสดงออกนอกหน้า เพราะกลัวว่าจะถูกคนคิดไม่ดีล่วงรู้และเอาเรื่องนี้ไปทำร้ายฉันหลังได้

"องค์ชาย เมื่อฉันรู้ชนหม่อมฉันจากตำหนักไทเฮามาขอรับ" หวังมู่หนานวางชามน้ำแกงสี่ขาถวายถวายของหนึ่งไปลงบนโต๊ะ "นางเอารังนกทองมาให้หลายชามสั่งให้พวกบ่าวตุนให้องค์ชายดื่มบำรุงทุกเช้าเย็น ชามนี้เพิ่งตุนเสร็จ องค์ชายรับประทานร้อนๆ เถิด"

ฉันซาหิงเพิ่งกลับมาจากห้องพระโรง เวลานี้เขาเริ่มอายุมากขึ้นแล้วจึงต้องไปฟังข้อราชการและหัดอ่านฎีกาทุกวันทำให้เหน็ดเหนื่อยไม่น้อย ฉันซาหิงยื่นมือไปเปิดฝาถ้วยดูแล้วกล่าวอึ้งๆ "เสด็จยาอุตสาห์คิดถึงข้า พวกเจ้าถอยออกไปก่อน ให้เว่ยจีอยู่"

ระยะนี้ฉันซาหิงมักให้เว่ยจีอยู่รับใช้ตนตามลำพัง หวังมู่หนานจึงก้มศีรษะรับคำโค้งตัวพาเหล่าข้ารับใช้ถอยออกไป

เว่ยจีได้ยินคำของฉันซาหิงแล้วก็รู้สึกกระอักกระอ่วน ทว่าเขายังคงก้มหน้ายืนอยู่ตรงโต๊ะอย่างว่าง่าย ฉันซาหิงยกชามน้ำแกงขึ้นมาดื่มก่อนหันไปมองเว่ยจี "ช่วยชิมให้ข้าหนึ่งคำ"

เวย์จีชะงัก ในเมื่อหวังกงกงจะต้องให้คนทดสอบพิษในอาหารของ
ฉู่เซ่าหลิงก่อนส่งเข้ามาอยู่แล้ว เหตุใดเขาจึงต้องชิมอีก

เวย์จียื่นนั่งไม่ขยับ ฉู่เซ่าหลิงหัวเราะเบาๆ "ไม่ได้หรือ แค่ให้ช่วยชิมดูว่า
ร้อนลวกปากหรือไม่เท่านั้น"

เวย์จียังมีอาการลังเล เนื่องจากนี่เป็นงานของนางกำนัลแต่กลับจะให้
เขาทำ มันหมายความว่าอะไร อีกประการคือของที่เขากินแล้วจะให้องค์ชาย
กินอีกได้อย่างไร เวย์จีไม่แน่ใจแต่ก็ไม่กล้าขัดคำสั่งของฉู่เซ่าหลิง เขาหยิบ
ชามน้ำแกงมาเปิดฝา รังนกตุ๋นมาขึ้นมาก กลิ่นหอมกรุ่นยั่วน้ำลาย เวย์จี
ใช้ช้อนเงินตักชิมคำเล็กๆ หนึ่งคำพบว่าไม่ร้อนไม่เย็นกำลังดี จากนั้นเวย์จี
ก็เอาผ้าไหมบนถาดถูลายที่ไว้ให้ฉู่เซ่าหลิงเช็ดมือมาเช็ดช้อนเงินที่เขาใช้แล้ว
อย่างดีก่อนเลื่อนชามไปตรงหน้าฉู่เซ่าหลิง ก็มีศิระะพูดว่า "ทูลองค์ชาย กำลังดี
ขอรับ"

ฉู่เซ่าหลิงเอาต่อมอ้อม มองท่าทางของเวย์จี เขาฟังคำรายงานแล้วหัวเราะ
ชิมรังนกไปหนึ่งคำก็วาง "รังนกวันนี้คาว ไม่อร่อย เจ้ากินเถอะ"

เวย์จีชะงัก แม้รังนกจะเป็นของหายาก แต่ตอนอยู่บ้านเขาก็เคยกิน เมื่อครู
ถึงจะชิมแค่คำเล็กๆ หนึ่งคำเวย์จีก็รับรู้ได้ว่ารังนกนี้ดีกว่ารังนกบ้านเขามาก ไม่มี
กลิ่นคาวสักนิด

ฉู่เซ่าหลิงสั่งเสิร์ฟก็หยิบหนังสือหนึ่งเล่มมาอ่าน ไม่สนใจเวย์จีอีก เวย์จี
ทำอะไรไม่ได้ น้ำเสียงลังเล "องค์ชาย..."

ฉู่เซ่าหลิงเงยหน้าขึ้นมองเวย์จีแวบหนึ่ง "ข้าให้กิน เจ้าก็กินเถอะ" กล่าวจบ
ก็ไม่มองเวย์จีอีก ยังคงพลิกหนังสือในมืออ่านซ้ำๆ เวย์จีอับจนหนทาง ทำได้เพียง
หยิบช้อนคันเล็กมาตักเก็บปากที่ละคำๆ เขาไม่ได้กินอาหารตรงเวลาเพราะต้อง
ทำงาน ทำให้ตอนนี้หิวแล้วจริงๆ รังนกอุ่นๆ หนึ่งชามช่วยให้สบายท้องขึ้นไม่น้อย
เวย์จีไม่มีริมฝีปาก วางถ้วยน้ำแกงว่างเปล่าลงบนโต๊ะหนังสือเบาๆ

ทางตาของฉู่เซ่าหลิงคอยมองเวย์จีอยู่ตลอด ไม่รู้เหตุใดทุกครั้งก็เห็น
เวย์จีกินของที่ตนให้ ฉู่เซ่าหลิงจะรู้สึกดีมาก หลังได้อยู่ร่วมกันมาหลายวัน
ฉู่เซ่าหลิงก็พอจะรู้ความชมชอบของเวย์จีคิดว่า...ว่าเขาชอบกินอาหารจำพวก

เนื้อสัตว์ ชอบกินของหวาน ของกินอย่างจืดกร้อนๆ ก็ชอบ เว่ยจีไม่ใช่คนกินทั้ง กินขำง ต่อให้เป็นของกินที่ฉู้เซาหลังกินเหลือครึ่งหนึ่งเขาก็จะค่อยๆ กินจนหมด ไม่มีเหลือทิ้งให้สิ้นเปลือง สักพักฉู้เซาหลังก็ซ่อนตาขึ้นมองเว่ยจี พุดยิ้มๆ "อืมแล้ว ไหร่หรือไม่ เมื่อครู่ตอนเข้ามาข้าได้ยินเสียงท้องเจ้าร้อง!"

เว่ยจีได้ยินแล้วหน้าแดง ในใจทั้งอับอายที่ตนทำเรื่องขายหน้าต่อหน้า องค์ชายและซาบซึ้งใจที่ฉู้เซาหลังอุตสาห์คิดถึงปากท้องของเขา จึงไม่รู้ว่าจะควรพูดอย่างไรไปชั่วขณะหนึ่ง ได้แต่พุดเสียงจ๋มจ๋า "ผู้น้อย..."

ฉู้เซาหลังหัวเราะ แต่พอคิดถึงตอนเช้าประมูณวันนี้เขาก็มีอาการใจลอย เน้นนานกว่าจะกล่าวออกมาว่า "พี่ชายเจ้า...คนที่ทำงานอยู่ค่ายเชียวฉีชื่อ..."

เว่ยจีก็มึนชะ "พี่ชายผู้น้อยชื่อเว่ยจั้นขอรับ"

"ไหร่ เว่ยจั้น" ฉู้เซาหลังผงกศีรษะ "พี่ชายเจ้าอายุเท่าไร"

เว่ยจีตอบ "พี่ชายผู้น้อยเกิดปีมะโรง ปีนี้อายุสิบเจ็ดขอรับ"

ฉู้เซาหลังหัวเราะ "เช่นนั้นก็ปีเดียวกับข้า..." ฉู้เซาหลังเห็นเว่ยจีมองเขา อย่างงงๆ ก็อธิบาย "ไม่มีอะไร ข้าแค่ถามไปเรื่อยเปื่อย"

ฉู้เซาหลังมีแผนในใจแล้ว แม้ตอนนี้เขาจะยังไม่ได้วางแผนเรื่องวันข้างหน้า ของตนกับเว่ยจี แต่จะต้องหาทางยกย่องอีกฝ่ายขึ้นมาแน่ๆ เวลานั้นตำแหน่งของ เว่ยจีไม่สูง ไหว่ว่าอาศัยกำลังของเขาคนเดียวจะยกอีกฝ่ายขึ้นมาไม่ได้ แต่เว่ยจี เป็นคนคิดมาก ถ้าทำเช่นนั้นเกรงว่าเจ้าตัวจะไม่พอใจ เพราะการเลื่อนขั้น โดยไร้ความชอบจะนำมาซึ่งปัญหา วิธีที่ดีที่สุดคือค่อยๆ ยกตระกูลของเว่ยจี ขึ้นมา

ฉู้เซาหลังศึกษาเรื่องครอบครัวของเว่ยจีจนกระจ่างแล้ว บิดาของเว่ยจี เว่ยหมิงเป็นคนความสามารถธรรมดาไม่โดดเด่น ได้รับสืบทอดบรรดาศักดิ์ มาสิบกว่าปีแล้วยังไม่มีผลงาน ได้แต่แขวนชื่อไว้ในกรมปกครองไม่สามารถ ยกขึ้นมาได้ เว่ยจีไม่มีพี่สาวหรือน้องสาว มีเพียงพี่ชายคนเดียวคนเดียว เว่ยจั้นคนนี้ ฉู้เซาหลังค่อนข้างให้ความสนใจ เนื่องจากค่ายเชียวฉีมิใช่สถานที่ที่จะเข้าไปได้ อย่างง่ายดาย ยิ่งสกุลเว่ยไม่มีคนที่พอจะมีปากเสียงอยู่ในหมู่องค์กรชั่วด้วย แต่ เว่ยจั้นกลับได้ตำแหน่งรองผู้บัญชาการในค่ายเชียวฉีมาตั้งแต่อายุสิบเจ็ดปี

เรียกได้ว่ามิใช่ธรรมดา

ตอนเช้าประมุขวันนี้เสนาบดีกรมทหารรายงานว่าผู้บัญชาการค่ายเซียวฉีส่งหนังสือลาออก เนื่องจากปีนี้ผู้บัญชาการค่ายเซียวฉีมีอายุห้าสิบสองปีแล้ว เดิมควรได้เกษียณอายุและตามหลักที่มีมาคือหลังส่งหนังสือลาออกแล้ว เขาจะพ้นสภาพการเป็นขุนนาง ฮองเต๋ยยอมรับฎีกาแจ้งปัญหาฉบับนี้ แต่ยังไม่มีการกำหนดตัวผู้บัญชาการค่ายเซียวฉี

ถ้าเป็นเวลาปกติย่อมต้องเลื่อนรองผู้บัญชาการขึ้นมารับตำแหน่ง เพียงแต่ชาติตระกูลของรองผู้บัญชาการค่ายเซียวฉีคนปัจจุบันไม่ค่อยดีเพราะถือกำเนิดจากทหารเลว ที่เขาได้รับการยกย่องให้ขึ้นมาดำรงตำแหน่งนี้ก็ถือว่าเต็มที่แล้วยามนี้ยังไม่รู้ว่าควรจะส่งผู้ใดไป

แต่ไม่ว่าอย่างไรขณะนั้นอู่เซ่าหลิงก็ยังคงนึกถึงเว่ยจั้น ทว่าเขาไม่สะดวกที่จะยกเว่ยจั้นขึ้นมาด้วยตัวเอง จะให้ท่านตาช่วยพูดก็เกรงว่าถ้าทำเช่นนั้นฝ่าบาทจะสงสัย แต่ถ้าเป็นคนอื่น...

อู่เซ่าหลิงวางแผนในใจช้าๆ หางตาเหลือบเหลือบไปมองเว่ยจีซึ่งกำลังก้มหน้าเช็ดปาก อากัปกริยาเล็กๆ น้อยๆ นึกกลับดูน่ารักมากสำหรับอู่เซ่าหลิงพอเว่ยจีเห็นว่าอู่เซ่าหลิงมองตนก็รีบวางมือลง ยืนตัวตรง

อู่เซ่าหลิงหัวเราะเบาๆ แต่ตอนที่เขาดังทำจะพูด หวังมู่หนานกลับเดินเข้ามาแจ้งก่อนว่า "องค์ชาย องค์ชายสี่มาขอรับ"

รอยยิ้มของอู่เซ่าหลิงแข็งค้างอยู่ที่มีมู่ปาก สักพักเขาถึงเอ่ยปาก "เชิญ" และสั่งให้เว่ยจีถอยออกไปก่อน

แต่ไหนแต่ไรมาอู่เซ่าหลิงสามารถเข้าออกวังของอู่เซ่าหลิงได้ตามใจ เพราะถือว่าพี่ชายรักเอ็นดูเลยได้คืบเอาศอก พอเข้ามาด้านในแล้วเขาก็นั่งลงพูดยิ้มๆ "วันนี้พี่ใหญ่ตื่นเสียเย็น ข้ายังกลัวว่ามาแล้วจะไม่เจอเสียอีก"

"มีที่ใดกัน" อู่เซ่าหลิงสั่งให้คนยกน้ำชา พูดเสียงเรียบ "เย็นถึงเพียงนี้แล้วเจ้ามาทำอะไร"

อู่เซ่าหลิงหัวเราะ "ข้าได้ยินว่าวันนี้เสด็จยาส่งรังนกมาให้พี่ใหญ่ไม่น้อยเลยจะมาขอกินบ้าง"

ภูเฝ้าหลังก็หัวเราะเบาๆ "เจ้าอยากได้ของพวกนี้ตั้งแต่เมื่อไร ตำแหน่งเจ้าหยางไม่มีรั้งนกหรือ"

"มีนะมี ข้าอยากได้ของผีเสื้อที่ไต่เสา" ภูเฝ้าหยางขำ "เพียงแค่เสด็จยาให้ผีใหญ่คนเดียว ข้าไต่ขึ้นแล้วหงุดหงิด! เพราะพวกชอบคอนเคะในวังหลินจื่อ ล้วนนำรำคาญ ปากเสียกันทั้งนั้น"

ภูเฝ้าหยางชะงักตัวเข้ามาหาภูเฝ้าหลัง พุดเสียงเบา "เสด็จยาน่าจะคอยการราบลี่ยุยเพยเอาไว้ หากรอให้นางได้เป็นของเฮาจริงๆ ถึงเวลานั้นเราสองพี่น้องจะอยู่ในวังต่อไปได้อย่างไร โชคดีที่มีเสด็จยา ผีใหญ่...ข้าหวังว่าต่อไปท่านจะได้เป็นฮ่องเต้"

น้ำเสียงของภูเฝ้าหลังเรียบสนิท "อย่าพูดเหลวไหล"

"แค่นี้ก็ประหลาดกันตามประสาพี่น้อง" ในดวงตาของภูเฝ้าหยางมีความรักใคร่ชื่นชมต่อพี่ชาย "เวลานี้เสด็จยาดีต่อผีใหญ่มาก ถ้าหากไม่เกิดเรื่องไม่คาดฝัน ผีใหญ่จะต้องได้ตำแหน่งรัชทายาท ขอเพียงผีใหญ่ได้เป็นฮ่องเต้ จะให้ข้าทำสิ่งใดก็ได้ทั้งนั้น"

ภูเฝ้าหลังชะงัก พุดเสียงเบา "เรื่องนี้เจ้าวางใจเถอะ ข้าคิดวิธีจัดการลี่ยุยเพยกับภูเฝ้าหรวนไว้นานแล้ว ไม่เกินสามเดือน ทั้งสองคนต้องตาย"

ภูเฝ้าหยางตื่นเต้น เขากวาดตามองไปรอบๆ จนแน่ใจว่าประตูหน้าต่างปิดสนิทจึงเอ่ยถามเสียงเบา "ผีใหญ่มีวิธีดีๆ อะไรหรือ"

ภูเฝ้าหลังยิ้มอ่อนโยน "วิธีนี้ชั่วร้ายเกินไป เจ้าไม่จำเป็นต้องรู้"

"ผีใหญ่บอกข้ามาเถิด ข้าจะได้ช่วย!" ดวงตาของภูเฝ้าหยางเป็นประกาย "เป็นวิธีใดหรือ?"

ภูเฝ้าหลังลังเล แต่เพราะทนภูเฝ้าหยางต่อไม่ไหวจึงพุดเสียงค่อย "วิชามาร"

"พี่...ผีใหญ่" ภูเฝ้าหยางทำหน้าแปลกๆ "ท่านเชื่อของพวกนี้ได้ยังไง ที่ผ่านมาท่านบอกว่าวิชามารเป็นเรื่องเหลวไหล ไม่สามารถทำอะไรใครได้"

ภูเฝ้าหลังหัวเราะเบาๆ "เจ้าไม่รู้อะไร...หลายวันก่อนพี่จึงหลุนหาวิชายอดเยี่ยมมาให้ข้าได้วิชาหนึ่ง ขอเพียงเอาวันเดือนปีเกิดและดวงชะตาแปดอักษรเขียนลงบนกระดาษยันต์ด้วยชาด แล้วเอายันต์นี้ไปเผาตอนกลางดึกทุกคืนเป็น

จำนวนหนึ่งร้อยแผ่น ไม่เกินร้อยวัน คนที่โดนคำสาปจะต้องตาย"

ผู้หญิงหลุนคือพระอาจารย์ของรัชทายาท เป็นอาจารย์คนปัจจุบันของ
อู่เซ่าหลิง และเป็นที่ปรึกษาที่อยู่ข้างกายเขา

อู่เซ่าหลิงย่นหัวคิ้วเล็กน้อย "พี่ใหญ่ทำเช่นนี้ทุกวัน...เกิดถูกจับได้
จะทำอย่างไร"

อู่เซ่าหลิงหัวเราะเบาๆ "ต่อให้ถูกจับได้แล้วจะอย่างไร ข้าแค่สาปแข่ง
สนมคนหนึ่ง มีโทษอยู่ เสด็จพ่อไม่มีทางทำอะไรข้าได้ หรือเสด็จพ่อจะประหารข้า
เล่า แต่หากสำเร็จ เท่ากับตะปูที่แทงตาเราสองพี่น้องก็จะหายไปหนึ่งตัว"

อู่เซ่าหลิงยังคงไม่แน่ใจ พูดเสียงจ้อง "พี่ใหญ่..."

"วางใจเถอะ" อู่เซ่าหลิงลุกขึ้นไปตบไหล่อู่เซ่าหลิง "เจ้าทำเป็นไม่ได้ยิน
ก็พอ"

อู่เซ่าหลิงผงกศีรษะ สีหน้าคล้ายกำลังคิดเรื่องอะไรบางอย่าง



暴君〔重生〕 1
Bao Jun (Chong Sheng) 1

ทรรราชนวนคีน 1
มานม่านเหอฉีตัว เขียน
ปรานหยก แปล

จำนวน 400 หน้า
ราคาชุดละ 769 บาท (2 เล่มจบ)

Published originally under the title of 《暴君〔重生〕》 (Bao Jun Chong Sheng)

Author © 漫漫何其多 (Man Man He Qi Duo)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2021 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd, Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2777-6

ภาพประกอบ 長陽_RIN

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจนโซ พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนเจริญสุขุมวิท แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 0-2840-4800 Fax 0-2840-4801

everybook2015@gmail.com

www.facebook.com/everyyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 0-2423-9999 Fax 0-2449-9561-3

www.naiin.com

คู่เช่าหลิงไม่เข้าใจว่าเขาทำพลาดไปตรงที่ใด
น้องชายร่วมอุทรจึงเอาใจออกหากและเป็นผู้ที่ลากเขาลงจากหลังม้าด้วยข้อหากบฏ
แต่ในขณะที่ความตายคืบคลานเข้ามา
คู่เช่าหลิงพบว่ามิใช่ผู้กุมกันตัวเล็กๆ ซึ่งเขาไม่เคยรู้จักกลับยอมตายเพื่อเขา
ช่วงขณะนั้นคู่เช่าหลิงนึกเสียดายที่เขาได้พบกับเว่ยจี้สายเกินไป
ทว่าสวรรค์ยังมีเมตตา คู่เช่าหลิงจึงย้อนเวลากลับไปเมื่อแปดปีก่อนหน้านั้น
แน่นอนว่าบุญคุณต้องทดแทน ความแค้นต้องชำระ
ศัตรูที่เคยทำร้ายเขาเอาไว้ย่อมไม่พ้นทางได้สมหวังดังเดิม
และคนที่รักดีต่อเขาเสมอมาย่อมได้รับผลตอบแทนอันดีเลิศที่สุด
เส้นทางของคู่เช่าหลิงยังอีกยาวไกล ทว่าครั้งนี้ข้างกายเขาจะมีคนที่รักอยู่เสมอ

ทดลองอ่าน

18+

เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปีขึ้นไป



ISBN 978-616-06-2777-6



9 786160 627776

ราคาชุดละ 769 บาท